

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/40/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8218201693
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8218201693.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Kataríny Krochtovej a JUDr. Romana Lajoša v spore žalobcu: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. E. XXXX/XX, XXX XX F. - G. - G. H. F., právne zastúpeného: AK Berčo s. r. o., so sídlom J. Hanulu 19, Spišská Nová Ves, IČO: 54 329 281, proti žalovanému: 1/ I. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. XXX/XX, L. - G. H. M. L., právne zastúpenému: Mgr. Marcel Kandrik, advokát, so sídlom Sládkovičova 8, Prešov, IČO: 50 005 871, 2/ A. N. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C., právne zastúpenému: JUDr. Miroslav Ondrušek, advokát, so sídlom Radničné námestie 33, Bardejov, IČO: 45 244 341, o zaplatenie 70.000,- eur s príslušenstvom, o odvolaniach žalobcu a žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č. k. 3C/30/2018-734 zo dňa 19.12.2024 jednohlasne takto

rozhodol:

I. M e n í rozsudok vo výroku II. a III. tak, že žalovaní v 1. rade a 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 70.000,- eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne a to zo sumy 70.000,- eur od 10.12.2018 do zaplatenia, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, v spojení s opravným uznesením zo dňa 04.08.2025 č. k. 3C/30/2018 – 874.

II. P o t v r d z u j e rozsudok v prevyšujúcej zamietavej časti vo výroku IV., v spojení s opravným uznesením zo dňa 04.08.2025 č. k. 3C/30/2018 – 874.

III. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči žalovaným v 1. rade 2. rade.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou, doručenu tunajšiemu súdu dňa 08.08.2018 domáhal, aby súd uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť spoločne a nerozdielne mu zaplatiť sumu 70.000,00 eur s 5 % úrokom ročne od 26.08.2017 do zaplatenia a náhrady trov konania. Svoju žalobu odôvodnil tým, že medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade bola vzájomná dohoda, na základe ktorej žalovaný v 2. rade ponúkol žalobcovi, že má možnosť odkupovania bytov, ktoré sa predávajú v rámci exekúcií a tieto následne je možno so ziskom odpredať. Z tohto dôvodu vyžiadal od žalobcu sumu 70.000,- eur a zároveň uviedol žalobcovi, aby predmetnú sumu zaslal na účet číslo: IBAN: K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, čo žalobca urobil dňa 25.08.2017. Vzhľadom na skutočnosť, že k predmetnej obchodnej transakcii nedošlo, žalobca požiadal žalovaného v 2. rade o vrátenie sumy 70.000,- Eur. Tento na výzvu nereagoval a následne začal žalobca zisťovať majiteľa účtu, na ktorý boli zaslané finančné prostriedky. Na jeho dotaz mu N. O., P. listom zo dňa 19.04.2018 oznámila, že číslo účtu, na ktoré poukázal uvedenú sumu dňa 25.08.2017 je účtom žalovaného v 1. rade. Vzhľadom na to, že žalobca žalovaného v 1. rade nepoznal, ani nemal s ním žiadny obchodný vzťah, vyzval ho na vrátenie platby vo výške 70.000,- Eur, ktorá bola pripísaná na jeho účet a to prostredníctvom svojho právneho zástupcu dňa 20.04.2018. Na predmetnú výzvu reagoval právny zástupca žalovaného v 1. rade I. A. D. - advokát, ktorý vo svojom vyjadrení zo dňa

04.05.2018 uviedol, že v skutočnosti jeho klient prijal finančné prostriedky na svoj účet a uviedol, že na základe žiadosti svojho švagra (N. E.) mu tieto ďalej obratom poskytol a teda uvedenými finančnými prostriedkami už nedisponuje. Uvedenú požiadavku žalovaný v 1. rade vzhľadom na dobrý vzťah so švagrom (žalovaný v 2. rade) realizoval bez akéhokoľvek skúmania dôvodu a tieto finančné prostriedky preukázateľne previedol N. E.. V súvislosti s preverovaním predmetnej platby žalovaný v 2. rade ubezpečil žalovaného v 1. rade, že predmetné finančné prostriedky vráti žalobcovi. Ďalej v predmetnom oznámení žalovaný v 1. rade jednoznačne uviedol, že medzi ním a žalobcom nie je žiaden právny vzťah a nie je mu známe, aký je právny vzťah medzi N. E. a žalobcom. Na základe tejto skutočnosti žalobca vyzval žalovaného v 2. rade o vrátenie finančných prostriedkov poukazujúc na prípis právneho zástupcu žalovaného v 1. rade. Žalovaný v 2. rade na výzvu vôbec nereagoval. Následne žalobca opätovne vyzval právneho zástupcu žalovaného v 1. rade, aby preukázateľne zdokladoval, že jeho klient previedol tieto finančné prostriedky žalovanému v 2. rade. Na predmetnú výzvu zo dňa 26.07.2018, ktorú prevzal dňa 30.07.2018 právny zástupca žalovaného v 1. rade taktiež nereagoval, teda doposiaľ nezdokladoval, aby finančné prostriedky v žalovanej výške, ktoré prišli na účet žalovaného v 1. rade, tento previedol na účet žalovaného v 2. rade. Žalobca má za to, že žalovaný v 1. rade bez akéhokoľvek právneho dôvodu prijal od žalobcu 70.000,- Eur, čo potvrdil svojim listom zo dňa 04.05.2018 aj napriek tomu, že predmetné finančné prostriedky mu nepatria, tieto nevrátil a nepreukázal ani tú skutočnosť, aby tieto finančné prostriedky poskytol žalovanému v 2. rade. Povinnosťou žalovaného v 1. rade bolo cudzie finančné prostriedky vrátiť na účet, z ktorého mu boli poukázané, lebo dobre vedel, že tieto mu nepatria, čo nakoniec potvrdil aj svojim stanoviskom zo dňa 04.05.2018. Je predsa neprípustné, aby sa niekto obohacoval na úkor druhého bez toho, aby na to mal nejaký právny dôvod. Preto ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí predmetné obohatenie vydať tomu, na koho úkor sa obohatil. Žalovaný v 1. rade vo svojej odpovedi jednoznačne uviedol, že žalobcu vôbec nepozná a nevedel, kto žalobca je. Preto mal vrátiť tieto finančné prostriedky naspäť na jeho účet, čo však neurobil. Vzhľadom na skutočnosť, že medzi žalovanými v 1. a 2. rade je blízky príbuzenský vzťah a s prihliadnutím aj na všetky okolnosti, z opatrnosti žalobca žaluje aj žalovaného v 2. rade. Zároveň si uplatňuje od žalovaných aj úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 70.000,- Eur od 26.08.2017 do zaplatenia.

2. Tunajší súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 3C/30/2018 - 427 zo dňa 22.07.2022 nasledovne:

I. Žalovaný v 2. rade je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 70.000,00 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 70.000,00 Eur od 11.12.2018 do zaplatenia, všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému v 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

IV. Žalovanému v 1. rade p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 6Co/2/2023 - 564 zo dňa 20.04.2023 označené rozhodnutie súdu prvej inštancie na podklade odvolaní žalobcu a žalovaného v 2. rade zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd uložil súdu prvej inštancie sa v konaní zaoberať vo vzťahu k žalovanému v 1. rade listinnými dôkazmi, ktoré predložil súdu žalobca, a to výpismi z účtov, z ktorých by malo vyplývať, že žalobca poskytol zo svojho bankového účtu vedeného v N. P. na základe pokynu žalovaného v 2. rade na bankový účet žalovaného v 1. rade vedeného vo J., P. dňa 25.08.2017 sumu 70.000,- eur. Následne bude potrebné opätovne vyhodnotiť, či žalovaný v 1. rade poukázal bezhotovostnou platbou sumu 13.000,- eur na bankový účet K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, prípadné ďalšie pohyby zvyšných finančných prostriedkov na bankovom účte žalovaného v 1. L. J. J. J. P. M. I. O. Q. J. J. N. P.. Rovnako sa je v zmysle pokynu odvolacieho súdu potrebné zaoberať skutočnosťou ako sa predmetné prostriedky dostali z tohto účtu na účet vedený v N., P., z ktorého následne mal údajne žalovaný v 1. rade vykonať hotovostné výbery a predmetné finančné prostriedky mal údajne dávať žalovanému v 2. rade v hotovosti. Bude tak potrebné zodpovedať otázku, či finančné prostriedky, ktoré boli poukázané na bankový účet žalovaného v 1. rade vedený vo J. P.

zostali žalovanému v 1. rade alebo či tieto prostriedky a v akej výške previedol na svoj bankový účet vedený v N., P., ktoré mal údajne následne dať žalovanému v 2. rade., pričom hmotnoprávnym základom pre posúdenie vyššie uvedených skutočností bude inštitút bezdôvodného obohatenia sa žalovaného v 1. rade na úkor žalobcu. V ďalšom konaní bude v zmysle pokynu odvolacieho súdu povinnosťou súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovanému v 2. rade opätovne sa zaoberať vykonanými transakciami medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade v čase po 25.08.2017, keď v zmysle skutkových tvrdení žalobcu malo dôjsť k presunu finančných prostriedkov vo výške 70.000,- eur na účet, ktorý žalobcovi oznamoval žalovaný v 2. rade. Podstatnou skutočnosťou v tomto dokazovaní a vysporiadaní sa s predloženými listinnými dôkazmi, a to výpismi z transakcií, ktoré predkladal tak žalobca, ako aj žalovaný, je potrebné sa z pohľadu súdu prvej inštancie vysporiadať, ktoré z tam uvedených platieb predstavujú vrátenie finančných prostriedkov, pôvodne poskytnutých vo výške 70.000,- eur, a to s právnym záverom, ktoré konkrétne platby a v ktorý deň predstavovali vrátenie jednotlivých častí zo sumy 70.000,- eur, resp. ak by ani jedna z žalovaným v 2. rade spomínaných platieb nepredstavovala úhradu zapožičanej sumy v pôvodnej výške 70.000,- eur, je potrebné sa s takouto skutočnosťou zo strany súdu prvej inštancie vysporiadať. Uvedené je potrebné vykonať aj z toho pohľadu, že žalobný nárok voči žalovanému v 2. rade vo výške 70.000,- eur vzhľadom na skutkové tvrdenia ako aj predkladané listinné dôkazy sa odvolaciemu súdu javí ako nárok zo zmluvy o pôžičke, nie ako nárok na bezdôvodné obohatenie a hmotnoprávnym základom uplatňovaného nároku nie je uzatvorená ústna zmluva o združení, ale zmluva o pôžičke. Z tohto dôvodu, keďže sa nejedná o bezdôvodné obohatenie, ale o vrátenie finančných prostriedkov z dôvodu ich zapožičania, čo sám skutkovo tvrdil aj žalobca. Z tohto dôvodu nie je potrebné preskúmať všetky platby vykonané medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade od obdobia 25.01.2016, ale je potrebné zamerať sa z pohľadu súdu prvej inštancie na platby zo strany žalovaného v 2. rade voči žalobcovi za obdobie, ktoré nastalo po poskytnutí pôžičky zo strany žalobcu voči žalovanému v 2. rade. Zároveň bude úlohou súdu prvej inštancie vyhodnotiť uplatnený nárok v zmysle zákonných ustanovení upravujúcich zmluvu o pôžičke, ktorá je dvojstranným právnym úkonom, na základe ktorého veriteľ prenecháva dlžníkovi veci určené podľa druhu, zväčša peniaze, pričom dlžník sa zaväzuje po uplynutí dohodnutej doby vrátiť veci rovnakého druhu. Pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky. Pokiaľ dohoda o dĺžke trvania zmluvy o pôžičke chýba, platí, že dlžník je povinný predmet pôžičky vrátiť prvý deň po tom, čo ho o to veriteľ požiadal. Uvedené platí v prípade, že zmluva o pôžičke bola uzatvorená iba ústnou a nie písomnou formou. Po takomto vyhodnotení jednotlivých platieb zo strany žalovaného v 2. rade voči žalobcovi či už v rámci skutkových tvrdení sporových strán, resp. predložených listinných dôkazov, bude môcť súd prvej inštancie zjavne dospieť ku konkrétnej sume, a tým aj záveru, či predmetná finančná pôžička zo strany žalovaného v 2. rade bola alebo nebola splatená, resp. v akej časti tak nastalo.

4. Po zrušení prvotného rozhodnutia súdu prvej inštancie súd nariadil pojednávanie na termín 21.11.2024, ktoré sa uskutočnilo za prítomnosti zástupcov sporových strán a žalobcu. Pojednávanie sa nezúčastnili žalovaní v 1. a 2. rade, ktorí nežiadali o odročenie pojednávania. Následne súd pojednávanie odročil na termín 19.12.2024 za účelom vyhlásenia rozsudku.

5. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) hore označeným rozsudkom rozhodol tak, že cit.:

„I. Konanie v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 70 000 eur od 26.08.2017 do 09.12.2018 z a s t a v u j e .

II. Žalovaný v 1. rade je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 57 000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 57 000 eur od 10.12.2018 do zaplatenia, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

III. Žalovaný v 2. rade je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 13 000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 13 000 eur od 10.12.2018 do zaplatenia, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

IV. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

V. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 62,86 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

VI. Súd vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .“

6. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovenia § 451 ods. 1 a 2, § 454, § 456, § 458 ods. 1, § 559 ods. 1, § 563, § 657, § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 144 a § 145 ods. 2 spolu s § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

7. Súd prvej inštancie vec skutkovo posúdil tak, že súd na pojednávaniach vykonal dokazovanie výsluchom strán sporu, výsluchom svedkov, oboznámením listinných dôkazov, a to predovšetkým: výzvy na predloženie výpisu z účtu a vyhlásenia zo dňa 26.7.2018, predžalobnej upomienky zo dňa 25.5.2018, podacieho lístka, potvrdenia Slovenskej pošty, oznámenia banky, vyhlásenia žalobcu z 9.4.2018 adresovaného banke a vyplnené tlačivo adresované banke ohľadne informácie a žiadosti ohľadne prevodu sumy 70.000,- eur, vyjadrenia I. D. zo dňa 4.5.2018 adresovaného právnenmu zástupcovi žalobcu, výpisov z účtov, potvrdenia o uzatvorenej dohode zo dňa 23.4.2018, ďalších výpisov z účtov a detailov pohybu na účte, zápisnice o výsluchu N. E. zo dňa 13.10.2020 G.: R./X-XXX-XX-XXXX, zápisnice o hlavnom pojednávaní na Okresnom súde Bardejov zo dňa 11.12.2020 sp.zn. 4T 26/2020, zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 14.7.2020 na Okresnom súde Bardejov sp.zn. 2T 206/2019, čestného prehlásenia N. E., uznesenia H. C. C. S. B. X.X.XXXX K.. XXX XXX/XX-XXXX-XX, zmluvy o pôžičke zo dňa 9.10.2017 na sumu 17.000,- eur, zmluvy o pôžičke zo dňa 30.08.2017 na sumu 51.000,- eur, zmluvy o pôžičke zo dňa 16.08.2017 na sumu 69.000,- eur, zmluvy o pôžičke zo dňa 28.8.2017 na sumu 83.000,- eur, ďalších výpisov z účtov, prehľadu pohybov na účte, plnej moci, ponuky bytov, zmluvy o pôžičke zo dňa 23.8.2017 na sumu 200.000,- eur uzatvorenej medzi manželmi A. a žalobcom, detailu pohybu, SMS komunikácie, uznesenia H. L. C. J. O., odbor R. C. S. B. XX.XX.XXXX K.. G.: H./J., strany č. 3 a 4 zo zápisnice o výsluchu svedka A. R. zo dňa 12.02.2019, ako aj ďalším spisovým materiálom. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní zotrval na podanej žalobe a svojich písomných vyjadreniach. Vyjadrenia žalovaného v 2. rade považuje za nepravdivé a zavádzajúce. Medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade nebol daný žiaden právny vzťah, pričom so žalovaným v 1. rade sa ani nepoznal. O tom, kam smerovali peniaze žalobcu sa žalobca dozvedel až po uskutočnení bankového prevodu. Z vykonaného dokazovania vyplynulo vo vzťahu k žalovanému v 1. rade že so žalobcom nemal žiaden právny vzťah, čo ale neznamená, že by nemal byť pasívne legitimovaný v tomto konaní. Bolo preukázané, že žalovaný v 1. rade prijal na svoj účet sumu 70.000,- eur od žalobcu a bez toho, aby mali medzi sebou právny vzťah, žalovaný s touto sumou začal ihneď nakladať ako so svojou vlastnou. Časť vo výške 50.000,- eur si previedol, podľa toho ako sám uvážil za vhodné, na svoj iný osobný účet. Časť vo výške 13.000,- eur previedol na účet žalovaného v 2. rade, pričom považuje za nepreukázané za akým účelom k tomuto prevodu došlo a časť spolu vo výške 51.000,- eur si žalovaný v 1. rade vyberal výbermi z účtu. Nepovažuje za preukázané, aby žalovaný v 1. rade, sumu ktorú prijal, teda sumu 70.000,- eur odovzdal žalovanému v 2. rade. Iba tvrdenie žalovaných o tejto skutočnosti žalobca nepovažuje za dostatočne preukázané. Ak by žalovaný po prijatí platby dňa 28.08.2017 nenakladal s prostriedkami žalobcu ako so svojimi vlastnými, teda vrátil ich späť na účet odkiaľ mu prišli, vtedy by nebol pasívne legitimovaný v tomto konaní, pretože by sa žiadnym spôsobom neobohatil na úkor žalobcu. Považuje za nedôveryhodné tvrdenie, že žalovaný v 1. rade vyberal peniaze zo svojho účtu a tieto bez dokladu poskytoval k rukám žalovaného v 2. rade. Poukázal na to, že podľa výpovede manželky žalovaného v 1. rade v čase od apríla 2017 im žalovaný v 2. rade dlhoval sumu minimálne 30.000,- eur, na čo bola následne podať trestné oznámenie. Žalovaný v 1. rade s touto sumou nakladal podľa vlastného uváženia, pričom podľa žalobcu je celkom bez právneho významu, či bol alebo nebol na tom dohodnutý so žalovaným v 2. rade. Vo vzťahu k žalovanému v 2. rade uviedol, že bol to práve on, kto oznámil žalobcovi číslo účtu žalovaného v 1. rade, na ktorý žiadal poslať sumu 70.000,- eur. Žalovaný v 2. rade zatajil žalobcovi to, že označený účet patrí žalovanému v 1. rade. Žalovaný v 2. rade v konaní prezentoval už toľko verzí skutkového deja, že nie je možné dôverovať jeho tvrdeniam, ktoré prezentoval. Najprv uvádzal, že žalobca mu iba vracal pôžičku, ktorú mu predtým mal žalovaný v 2. rade poskytnúť. Potom uvádzal, že mu žalobca tieto peniaze poslal preto, aby ich nemohol niekto iný z účtu vybrať, aby sa tak neprejavilo nejaké podozrenie na podvodoch s DPH. Nakoniec uvádza, že dlh už zaplatil, vzhľadom na všetky platby, ktoré sa realizovali medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade. Je zjavné, že žalovaný v 2. rade doposiaľ nesplatil žalobcovi všetky peniaze, ktoré mu žalobca poskytol. Žalovaný v 2. rade nikdy

nepriznal v konaní skutočnosť, že peniaze vylákaval od žalobcu za účelom údajného obchodovania s nehnuteľnosťami v exekúciách a dražbách. Toto potvrdil žalovaný v 1. rade, manželka žalovaného v 1. rade, ako aj svedok T.. Už z toho je zrejmé, že žalovaný v 2. rade vylákaval peňažné prostriedky nie za účelom pôžičky, ale za účelom vlastného obohatenia sa, lebo nebolo preukázané, aby urobil čo i len jeden obchod s nehnuteľnosťami. Navrhol preto, aby súd podanej žalobe po zohľadnení jej čiastočného späťvzatia vyhovel. Právny zástupca žalovaného v 1. rade na pojednávaní nepoprel, že žalovaný v 1. rade na svoj bankový účet prijal predmetné peňažné prostriedky, avšak žalovaný v 1. rade konal ako príkazník na základe príkazu žalovaného v 2. rade. Má za to, že u žalovaného v 1. rade absentuje pasívna vecná legitímácia. Ďalej uviedol, že z vykonaného dokazovania je nepochybné, že žiaden právny vzťah medzi žalovaným v 1. rade a žalobcom neexistoval, čo napokon potvrdil sám zástupca protistrany v rámci svojho záverečného prejavu. Vo vzťahu k skutkovému tvrdeniu o tom, že nebolo preukázané, že by žalovaný v 2. rade prijal peniaze od žalovaného v 1. rade, poukázal na ním predložený písomný dôkaz, pretože kto iný ako žalovaný v 2. rade by mal potvrdiť, že prijal peniaze od žalovaného v 1. rade. Je toho názoru, že absentuje akákoľvek pasívna vecná legitímácia žalovaného v 1. rade. Žalovaný v 1. rade sa ani len nepoznal so žalobcom, to znamená že neboli v žiadnom právnom vzťahu. Predložené dôkazy svedčia o tom, že suma, ktorá bola poukázaná na účet žalovaného v 1. rade bola odovzdaná na účet žalovaného v 2. rade. Právny vzťah existoval len medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade. Navrhol, aby súd žalobu vo vzťahu k žalovanému v 1. rade zamietol a priznal mu náhradu trov konania. Právny zástupca žalovaného v 2. rade na pojednávaní poukázal na svoje skoršie písomné vyjadrenia. Medzi žalobcom a žalovaným prebiehala dlhodobá spolupráca, na základe ktorej došlo k vykonaniu viacerých hotovostných a bezhotovostných prevodov. Ďalej uviedol, že žalovaná suma bola žalobcovi už dávno vrátená, k čomu sa v konaní žalovaný v 2. rade už vyjadril, pričom boli špecifikované aj konkrétne bankové účty. Splatnosť dlhu voči žalobcovi nebola dohodnutá. S ohľadom na právny názor odvolacieho súdu je potrebné sa zaoberať úhradami, ku ktorým došlo po poskytnutí pôžičky. Má za to, že pôžička už bola uhradená a odkazuje na svoje podanie zo dňa 04.10.2024. Plnenie treba započítavať na úhradu dlhu najskôr splatného. V trestnom konaní bol žalovaný v 2. rade zaviazaný na úhradu 27.000,- eur a aj v tomto konaní žalobca tvrdí, že mu peniaze neboli vrátené. Existuje veľké množstvo nepriradených peňažných úhrad a s poukazom na § 566 OZ a s ohľadom na rozhodnutie odvolacieho súdu má za to, že uplatnená suma už bola uhradená. Z vlastných vyjadrení žalobcu a listinných dôkazov vyplýva, že po poskytnutí žalovanej sumy, ktorú krajský súd kvalifikoval ako pôžičku, došlo žalobcovi viac peňazí ako daných 70.000,- eur, čiže daná pôžička bola splatená. Zároveň opätovne poukázal na § 566 OZ, z ktorého plynie, že pokiaľ nebolo medzi stranami dohodnuté, resp. je sporné, resp. to dlžník neurčil, na aký dlh sa započítava tá-ktorá úhrada, tak sa započítava úhrada na jediný splatný dlh, a to je práve táto žalovaná suma. Zo zápisnice o výsluchu vo veci 4T/26/2020 plynie, že ani v tejto veci žalobca nepriznáva to, že bola nejaká suma uhradená, teda žalobca popiera, že by akékoľvek plnenia boli započítané na čokoľvek, teda odmieta uznať akúkoľvek úhradu. Z vlastného vyjadrenia žalobcu ešte z roku 2018 plynie, že nevedel, či bol v mínuse, či v pluse. Je teda nelogické, aby žalobca nevedel, že je s takýmito obnosmi v pluse, či v mínuse. Z logického konania, rozumného človeka plynie, že nebude dávať ďalšie peniaze, pokiaľ by mal byť v strate. Podľa vyjadrení žalobcu by mal byť v strate okolo 140.000,- eur. Napriek tomu ďalšie peniaze mali ísť od žalobcu žalovanému v 2. rade. Z daného logicky musí vyplývať, že žalobca neudáva pravdu, keď tvrdí, že neboli uskutočnené žiadne hotovostné platby ako úhrady od žalovaného v 2. rade žalobcovi. Žalobca vo svojich podaniach tvrdil, že existujú nejaké dôkazy o obchode s nehnuteľnosťami. Nemá vedomosť o tom, že by žalobca takýto dôkaz predložil. Žalobca vo svojom výsluchu uviedol, že investovalo sa ďalej - to čo sa vrátilo plus zisk. Žalobca investoval nejakú hodnotu, táto hodnota bola navýšená o výnos, a tá išla potom ďalej do biznisu. Strata, alebo nejaké poškodenie žalobcu by mohlo byť v tom prípade iba vo výške pôvodnej istiny. Tvrdenia žalobcu považuje za logicky vylučujúce sa. Na základe toho má za to, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno a tvrdenia žalobcu považuje za nelogické. Navrhol preto, aby súd žalobu zamietol a priznal žalovanému v 2. rade nárok na náhradu trov konania. Podľa oznámenia N. O., P. zo dňa 19.04.2018, žalobca požiadal banku o sprostredkovanie vrátenia platby zrealizovanej na ľarchu jeho účtu č. K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX dňa 25.08.2017 vo výške 70.000,- Eur na účet príjemcu IBAN: K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX. Na základe uvedenej žiadosti banka žalobcovi oznámila, že príjemcom platby je I. J., K. XXX/XX, XXX XX L., dátum narodenia: XX.XX.XXXX. Z „Potvrdenia o uzatvorenej dohode“ zo dňa 23.04.2018 vyplýva, že dole podpísaný N. E. týmto potvrdzuje, že požiadal svojho švagra I. J., nar. XX.XX.XXXX, bydliskom K. XX, XXX XX L., o použitie jeho bankového účtu za účelom realizácie obchodnej zmluvy, ktorej bol účastníkom. Bankový účet je vedený vo J. Q. O., P., IBAN:K.. Na predmetný účet bola poukázaná dňa 07.08.2017 platba v sume 70.000,- Eur z účtu K., a to na základe dohody medzi jeho osobou a platcom. Týmto potvrdzuje, že titulom vyššie uvedenej platby neexistuje žiaden dlh p. J. voči jeho, či akejkolvek

tretej osobe titulom prijatých platieb, nakoľko p. J. všetky prijaté prostriedky odovzdal jemu osobne, resp. previedol na ním zadané účty a nebol účastníkom akýchkoľvek právnych vzťahov, ani nebol oboznámený s ich obsahom. Žalobca cestou svojho zástupcu listom zo dňa 20.04.2018 vyzval žalovaného v 1. rade na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 70 000 eur, ktoré žalovaný získal od žalobcu na základe bezhotovostného prevodu dňa 25.08.2017. Žalovaný v 1. rade cestou svojho zástupcu reagoval na výzvu žalobcu listom zo dňa 04.05.2018, v ktorom uviedol, že predmetná výzva žalobcu mu bola doručená dňa 23.04.2018, pričom s peňažnými prostriedkami žalobcu už žalovaný v 1. rade nedisponuje, nakoľko ich odovzdal žalovanému v 2. rade. Žalobca cestou svojho zástupcu listom zo dňa 25.05.2018 vyzval žalovaného v 2. rade na zaplatenie sumy 70 000 eur, ktorú žalobca zaslal na účet patriaci žalovanému v 1. rade a následne tieto prostriedky mal vydať žalovaný v 1. rade žalovanému v 2. rade. Žalobca cestou svojho zástupcu listom zo dňa 26.07.2018 vyzval žalovaného v 1. rade, aby mu v lehote do 03.08.2018 predložil výpis zo svojho účtu s tým, aby predložil aj čestné prehlásenie o tom, že účet, na ktorý žalovaný v 1. rade peňažné prostriedky poukázal, patrí žalovanému v 2. rade. Zo žalovaným v 2. rade predloženého výpisu z účtu vedeného v N. O., P. vyplýva, že na účet žalobcu IBAN: K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vykonal nasledovné prevody: dňa 09.06.2017 v sume 30 000 eur, dňa 08.07.2017 v sume 2 000 eur, dňa 27.07.2017 v sume 4 300 eur, dňa 05.09.2017 v sume 25 000 eur a dňa 17.10.2017 v sume 2 000 eur. Z Čestného prehlásenia podpísaného žalovaným v 2. rade vyplýva, že tento prehlásil, že sa priznáva, že úmyselne zaviedol I. T., bytom I. XX, nar. XX.XX.XXXX, rodné číslo XXXXXXXXXXXX, číslo občianskeho preukazu U. XXX XXX a poskytol jeho číslo účtu K. V. P. K. K., ktorá poslala 7.8.2017 z účtu K. - P. K. K. 100.000,- Eur s vedomím, že je to účet N. E. a osobe B. C. A., ktorý poslal z účtu K. - C. B. A. dňa 28.8.2017 40.000,- Eur s vedomím, že je to účet N. E.. Následne N. E. úmyselne zaviedol I. T., že tie peniaze patrili jemu /N. E./ a boli poslané pre N. E. na kúpu a predaj majetku. I. T. s vedomím, že je to pravda, previedol tie peniaze N. E. dňa 8.8.2017 na účet K. - N. E. - N. O. 40.000,- Eur a 8.8.2017 na účet K. - N. E. - K. 40.000,- Eur, dňa 30.8.2017 K. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX - N. E. - K. 20.000,- Eur a dňa 30.8.2017 na účet K. - N. E. - tatr 20.000,- Eur, dňa 12.09.2017 na účet K. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX - N. E. K. 26.000,- Eur a dňa 25.09.2017 na účet K. - N. E. - tatr. 9.500,- Eur. Spolu bolo poslané 155.500,- Eur. Dole podpísaný N. E. potvrdzuje pravdivosť týchto údajov a zbavuje I. T. akýchkoľvek následkov svojich činov, z čoho môžu vzniknúť exekučné/právne konania voči osobe I. T.. Zo zmluvy o pôžičke zo dňa 09.10.2017 uzavretej medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným v 2. rade ako dlžníkom vyplýva, že veriteľ sa zaviazal prenechať dlžníkovi peňažné prostriedky vo výške 17.000,- Eur bezhotovostným prevodom na účet dlžníka č. IBAN: K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedený v N. O., P., dňom podpisu tejto zmluvy. Dlžník sa zaviazal popri dlžnej sume zaplatiť veriteľovi aj úrok vo výške 0,75 % mesačne, pričom pôžičku aj s dohodnutým úrokom v celkovej výške 17.765,- Eur sa dlžník zaviazal veriteľovi vrátiť najneskôr do 10.04.2018. Zo zmluvy o pôžičke zo dňa 30.08.2017 uzavretej medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným v 2. rade ako dlžníkom vyplýva, že veriteľ sa zaviazal prenechať dlžníkovi peňažné prostriedky vo výške 51.000,- Eur bezhotovostným prevodom na účet dlžníka č. IBAN: K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedený v N. O., P., dňom podpisu tejto zmluvy. Dlžník sa zaviazal popri dlžnej sume zaplatiť veriteľovi aj úrok vo výške 0,75 % mesačne, pričom pôžičku aj s dohodnutým úrokom v celkovej výške 53.295,- Eur sa dlžník zaviazal veriteľovi vrátiť najneskôr do 28.02.2018. Zo zmluvy o pôžičke zo dňa 16.08.2017 uzavretej medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným v 2. rade ako dlžníkom vyplýva, že veriteľ sa zaviazal prenechať dlžníkovi peňažné prostriedky vo výške 69.000,- Eur bezhotovostným prevodom na účet dlžníka č. IBAN:K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedený v N. O., P., dňom podpisu tejto zmluvy. Dlžník sa zaviazal popri dlžnej sume zaplatiť veriteľovi aj úrok vo výške 0,75 % mesačne, pričom pôžičku aj s dohodnutým úrokom v celkovej výške 72.105,- Eur sa dlžník zaviazal veriteľovi vrátiť najneskôr do 15.02.2018. Zo zmluvy o pôžičke zo dňa 28.08.2017 uzavretej medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným v 2. rade ako dlžníkom vyplýva, že veriteľ sa zaviazal prenechať dlžníkovi peňažné prostriedky vo výške 83.000,- Eur bezhotovostným prevodom na účet dlžníka č. IBAN: K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedený v N. O., P., dňom podpisu tejto zmluvy. Dlžník sa zaviazal popri dlžnej sume zaplatiť veriteľovi aj úrok vo výške 0,75 % mesačne, pričom pôžičku aj s dohodnutým úrokom v celkovej výške 86.735,- Eur sa dlžník zaviazal veriteľovi vrátiť najneskôr do 28.02.2018. Podľa prehľadu pohybov na účte A. B. C. IBAN: K. v období od 25.01.2016 do 06.11.2017 boli vykonané kreditné operácie spolu vo výške 231.300,- Eur a debetné operácie vo výške 309.500,- Eur. Saldo vedené na predmetnom účte je tak mínus 78.200,- Eur. Podľa výpisu pohybov na bežnom účte žalobcu č. IBAN: K. vystaveného dňa 10.05.2018, boli za obdobie od 01.01.2016 do 10.05.2018 vykonané v prospech účtu žalovaného č. IBAN: K. (vedeného v N. O., P.) tieto platby: dňa 09.10.2017 suma 17.000,- Eur, dňa 30.08.2017 suma 51.000,- Eur, dňa 28.08.2017 suma 83.000,- Eur, dňa 16.08.2017 suma 89.000,- Eur, dňa 05.04.2017 suma 12.000,- Eur, dňa 25.04.2016 suma 17.500,- Eur, dňa 25.01.2016 suma 10.000,- Eur. Zároveň podľa toho istého

výpisu pohybov na bežnom účte za uvedené obdobie boli z účtu žalovaného v prospech účtu žalobcu vykonané tieto platby: dňa 24.10.2017 suma 20.000,- Eur, dňa 20.10.2017 suma 20.000,- Eur, dňa 17.10.2017 suma 2.000,- Eur, dňa 18.09.2017 suma 30.000,- Eur, dňa 05.09.2017 suma 26.000,- Eur, dňa 23.08.2017 suma 5.000,- Eur, dňa 07.08.2017 suma 30.000,- Eur, dňa 27.07.2017 suma 4.300,- Eur, dňa 08.07.2017 suma 2.000,- Eur, dňa 09.06.2017 suma 30.000,- Eur, dňa 31.03.2017 suma 10.000,- Eur. Podľa výpisu pohybov na bežnom účte žalobcu č. IBAN: K. vystaveného dňa 10.05.2018, boli za obdobie od 01.01.2016 do 10.05.2018 vykonané v jeho prospech platby z účtu žalovaného č. IBAN: K. (vedeného v G.), a to dňa 06.11.2017 suma 10.000,- Eur a dňa 20.10.2017 suma 10.000,- Eur. Podľa výpisu pohybov na bežnom účte žalobcu č. IBAN: K. vystaveného dňa 10.05.2018, boli za obdobie od 01.01.2016 do 10.05.2018 vykonané v prospech účtu žalovaného č. IBAN: K. (vedeného v K. K.) tieto platby: dňa 25.08.2017 suma 40.000,- Eur a dňa 28.02.2017 suma 10.000,- Eur. Zároveň podľa toho istého výpisu pohybov na bežnom účte za uvedené obdobie bola z účtu žalovaného v prospech účtu žalobcu vykonaná platba, a to dňa 10.07.2017 vo výške 2.000,- Eur. Žalobca ako dlžník uzavrel dňa 23.08.2017 s W. R. A. ako veriteľom zmluvu o pôžičke, ktorej predmetom bolo poskytnutie bezúčelovej a bezúčelovej pôžičky vo výške 200 000 eur na účet dlžníka. Dlžník sa zaviazal pôžičku vrátiť najneskôr do 23.08.2018. Z detailu pohybu bankového účtu č. IBAN: K. vyplýva, že dňa 24.08.2017 bola na predmetný bankový účet prijatá platba vo výške 75.000,- Eur z účtu č. K. vedeného na meno R. A., I. XXX/X, XXX XX M.. Z detailu pohybu bankového účtu č. IBAN: K. vyplýva, že dňa 25.08.2017 bola na predmetný bankový účet prijatá platba vo výške 75.000,- Eur z účtu č. K. vedeného na meno R. A., I. XXX/X, XXX XX M.. Z detailu pohybu bankového účtu č. IBAN: K. vyplýva, že dňa 24.08.2017 bola na predmetný bankový účet prijatá platba vo výške 50.000,- Eur z účtu č. K. vedeného na meno A. A., W. Z výsluchu žalobcu vykonaného na pojednávaní dňa 03.05.2021 vyplýva, že so žalovaným v 2. rade sa pozná už dlhšie. Niektorý z jeho kontaktov žalobcovi povedal, že žalovaný v 2. rade robí biznis ohľadne kúpy nehnuteľností a následného ich predaja s tým, že má v tomto biznise už investovaných veľa peňazí. Uviedli, že má viac osôb, s ktorými takto investuje, okrem iného aj žalovaného v 1. rade. Žalobca nemal k dispozícii veľké množstvo peňazí, takže realizoval menšie prevody. Žalovaný v 2. rade mu e-mailom a SMS posielal ponuky na kúpu nehnuteľností, do ktorých by žalobca chcel investovať. Následne si vybral a žalovanému v 2. rade na ním uvedené číslo účtu potom posielal potrebné finančné prostriedky. Takéto ponuky mu chodili každý týždeň, žalobca posielal peniaze a žalovaný mu stále časť týchto súm následne vracal. Po čase žalobcovi oznámil, že má možnosť investovať do väčšieho biznisu v R.. Žalobca si na tento účel požičal 200.000,- Eur. Žalovaný v 2. rade mu poslal zoznam čísel účtov, na ktoré má peniaze poslať. Suma 70.000,- Eur išla na účet žalovaného v 1. rade, zvyšné peniaze išli na viaceré účty s tým, že väčšina z nich patrila žalovanému v 2. rade a jeden účet patril I. T.. Žalovaný v 2. rade postupne žalobcovi oznamoval čísla účtov a on asi v priebehu jedného týždňa peniaze na tieto účty preposlal. Bolo to v roku 2017. Keď potom žalovaného v 2. rade žiadal o vrátenie týchto peňazí, on sa odmlčal, prestal so žalobcom komunikovať. Následne žalobca zistil, že účet, na ktorý poslal 70.000,- Eur patrí žalovanému v 1. rade. Tiež zistil, že žalovaný v 2. rade mal voči žalovanému v 1. rade pôžičku a týmto spôsobom ju hradil. Následne upresnil, že žalovaný v 2. rade mu povedal, že má voči žalovanému v 1. rade nejaké pôžičky a tento od neho žiada, aby mu ich vrátil. Potom, keď žalobca zistil, že jeho peniaze skončili u žalovaného v 1. rade, vyzval ho na ich vrátenie. Žalovaného v 1. rade vôbec nepoznal, prvýkrát ho videl na prvom pojednávaní v tejto veci na súde. To, že peniaze išli na účet žalovaného v 1. rade zistil tak, že navštívil svoju banku - N. O. - a žiadal o vrátenie platby, ktorú posielal žalovanému. Tá kontaktovala J. O. a následne na podklade ich záverov žalobcovi N. O. oznámila, že mu peniaze nevráti, čo viedlo k podaniu trestného oznámenia z jeho strany. Ešte predtým, ako realizoval tú väčšiu transakciu, žalovaný v 2. rade mu vravel, že v uvedenom jeho biznise má investovaných peniaze viaceru ľudí, okrem iného aj žalovaný v 1. rade, ktorý je jeho švagrom. Konkrétne uviedol, že žalovaný v 1. rade požičal žalovanému v 2. rade sumu 110.000,- Eur. Že je to jeho švagor a že je to 100 %-ná investícia. Ak by žalobca mal vedomosť, že predmetný účet patrí žalovanému v 1. rade, tak by tam peniaze neposielal. Pokiaľ ide o finančné prostriedky, ktoré mali skončiť na účte pána T., toto žalobca neriešil súdne. S ním sa dohodol a peniaze mu spláca. Po tom, ako peniaze zaslal, žalovaný v 2. rade výslovne nepotvrdzoval, že tieto prostriedky dostal. V tom čase mu posielal viaceru transakcií. Konkrétne na túto sa žalobca nepýtal, ale mal informáciu od žalovaného v 2. rade, že všetko je v poriadku. Po tejto transakcii sa so žalovaným v 2. rade osobne stretli a aj sa rozprávali. Vo vzťahu k špecifikácii právneho vzťahu uviedol, že malo ísť o pôžičku, ktorú mal žalovaný v 2. rade investovať. Splatnosť bola dohodnutá tak, že po predaji príslušnej kúpenej nehnuteľnosti sa peniaze vrátia. Odmena bola dohadovaná tak, že žalovaný v 2. rade zaslal ponuku s tým, že nehnuteľnosť sa kúpi za cenu napr. 20.000,- Eur a následne sa predá za cenu 30.000,- Eur a že už má aj kupcu. Predmetné byty sa kupovali tak, že sa na kúpnu cenu skladali viacerí a následne výťažok sa rozdelil medzi všetkých. Dohoda bola taká, že peniaze, ktoré

sa získajú predajom nehnuteľností sa budú ďalej investovať na kúpu ďalších nehnuteľností. Vždy to prebiehalo tak, že žalovaný v 2. rade zaslal žalobcovi ponuku na kúpu nehnuteľností, ktoré sa predávajú v rámci exekúcie, teda za nižšiu cenu. Všetky peniaze žalovanému v 2. rade zasielal cez bankový účet. Nikdy nie v hotovosti. Žalobca je zamestnaný ako obchodný riaditeľ. Raz sa zastavil v L. J. C., kde mu žalovaný v 2. rade ukazoval listy vlastníctva, avšak tieto boli sfaľšované. Žalobca mu podpísal aj asi 10 plnomocenstiev na jeho zastupovanie v exekučnom konaní pri dražbách. Žalovaný v 2. rade mu predložil plnomocenstvá, ktorými žalobca splnomocnil sudcu, ktorý ho mal zastupovať v exekučných konaniach pri dražbách nehnuteľností. Tiež žiadal, aby mu predložil nejaké doklady, ako ďalej posielala peniaze, ktoré mu žalobca zasiela. Predložil mu nejaké výpisy zo svojich účtov, avšak tieto boli tiež sfaľšované. Má za to, že boli sfaľšované. Ako už spomínal, pred tou veľkou investíciou sa zastavil u žalovaného v 2. rade v L. J. C., kde mu predložil na žalobcovu požiadanie listy vlastníctva a výpisy z účtov na preukázanie realizovaných kúp nehnuteľností a prevodov peňazí. Až následne žalobca zistil, že žiadne nehnuteľnosti neboli kupované a preto má za to, že doklady, ktoré mu vtedy žalovaný v 2. rade predložil, boli sfaľšované. S dotýčným sudcom, ktorému mal vystaviť plnomocenstvo na zastupovanie pri dražbách sa žalobca nestretol, keďže žalovaný v 2. rade hovoril, že je to tajné, že ich takto zastupuje nejaký sudca a preto sa s ním nestretol. Žalovaný posielal ponuku napr. na 10 nehnuteľností. Žalobca si vybral napr. dve a na nich poslal peniaze. Následne po predaji mu žalovaný peniaze vrátil. Do uskutočnenia toho veľkého prevodu medzi nimi nebol problém s vrátením peňazí. Žalovaný v 2. rade vždy peniaze vracal po predaji jednotlivých nehnuteľností. Každý týždeň mu žalovaný posielal ponuku na nové nehnuteľnosti a tiež zoznam toho, čo sa už predalo a z čoho sa mu peniaze vracajú. Takže žalobca mal prehľad o týchto investíciách. Následne takto vrátené peniaze zas investoval. Z uvedeného dôvodu sú medzi nimi viaceré transakcie, kde žalobca peniaze posielal žalovanému, potom on žalobcovi. Žalobca vždy zasielal peniaze na účet, ktorý mu oznámil žalovaný v 2. rade. Na otázku, či z realizovaných prevodov (mimo tej veľkej investície 200.000,- Eur) je žalobca v pluse, alebo v mínuse ohľadne prevodov na bankový účet, keďže tvrdí, že neboli žiadne hotovostné prevody, žalobca uviedol, že žiadne hotovostné prevody neboli. Žalovanému posielal peniaze na ním určený účet a on mu všetky peniaze posielal tiež na žalobcov účet. Nevie uviesť, v akom je stave, či v pluse, či v mínuse. Priebežne sa stále investovalo. Keď žalovaný peniaze vrátil, žalobca mu zas peniaze posielal na kúpu ďalších nehnuteľností. V súvislosti s vyšetrovaním M. žalovaného v 2. rade prišiel žalovaný za žalobcom s tým, že potrebuje zdokladovať tieto finančné operácie a preto spolu podpísali zmluvy o pôžičke. Žalovaný v 2. rade mu priniesol asi 4 zmluvy o pôžičke, ktoré tento podpísal a ktoré sú súčasťou vyšetrovania. Tiež tieto zmluvy o pôžičke doloží aj do tohto spisu. Žalobca podpísal zmluvy o pôžičke len ohľadne transakcií, ktoré boli realizované priamo na účet žalovaného v 2. rade. Finančné prostriedky vo výške 40.000,- Eur zaslané na účet I. T., mu tento postupne spláca. Za to obdobie, ktoré pán T. spláca, dáva žalobcovi financie hotovostne. Sú dohodnutí tak, že bude splácať hotovostne, aj bezhotovostne. Zatiaľ splatil časť tejto sumy, všetko bezhotovostne. Žalobca na dražbe nikdy nebol a nevie ako taká dražba prebieha. Nemá vedomosť, že na účet žalovaného v 1. rade boli zasielané peniaze dňa 7.8.2017 od firmy P., K. ktorej konateľom je A. R.. Z výsluchu žalovaného v 1. rade vykonaného na pojednávaní dňa 23.09.2021 vyplýva, že žalovaný v 2. rade bol jeho švagor a požiadal ho, že potrebuje spolu so žalobcom dať dokopy nejakú sumu peňazí na kúpu nehnuteľnosti, alebo predajne. Preto ho švagor - žalovaný v 2. rade požiadal, aby na jeho účet prišli peniaze od žalobcu, s tým súhlasil a následne tieto peniaze odovzdal švagrovi - niečo cez účet a niečo v hotovosti. Uvedené vyplýva aj z potvrdenia, ktoré podpísal žalovaný v 2. rade u notárky. Po tom, čo mu došli peniaze na účet tak po nejakom čase ho kontaktovala banka žalobcu s tým, že mu prišla výzva o vrátenie peňazí, keďže išlo o mylnú platbu. Preto následne kontaktoval žalovaného v 2. rade, bol z tejto udalosti prekvapený a nevedel, o čo sa jedná. Potom žalovaný v 2. rade podpísal vyhlásenie u notára. Toto vyhlásenie pripravoval I. D.. To, že peniaze skončili u žalovaného v 2. rade potvrdil aj samotný žalobca. O prevode finančných prostriedkov na jeho účet bol žalovaný v 1. rade informovaný tesne predtým - jeden, dva dni. Nespomína si, či bol informovaný aj o výške prevodov, ktoré mu prídu na účet. Myslí, že áno, ale nevie presne. Ono sa to začalo riešiť spätne až po istom čase, takže nevie. Peniaze došli na účet ďalej posunul p. E. tak, že asi 45.000,- Eur išlo na účet a zbytok 25.000,- Eur v hotovosti. Žalovaný v 1. rade má zriadený účet vo J. a na tento účet mu prišli aj peniaze. Peniaze pre žalovaného v 2. rade posielal z J., z toho istého účtu a to tak, že z tej sumy 45.000,- Eur išla suma 25.000,- Eur na účet žalovaného v 2. rade, zhruba 20.000,- Eur išlo na iné účty, pričom peniaze posielal na základe pokynu žalovaného v 2. rade. Zvyšné peniaze vybral a odovzdal žalovanému v 2. rade. Vie to presne zdokladovať, má výpisy. Na otázku, či niekedy žalovanému v 2. rade požičal nejaké finančné prostriedky uviedol, že mali niečo medzi sebou a riešilo sa to aj na polícii, ale nejakto neprešlo. Vtedy išlo o byty. Tam však žalovaný v 1. rade kašlal na to, lebo to neprešlo ani na polícii, takže to nechal tak. V tom čase, keď bola vykonávaná platba, ktorá je predmetom tohto konania

(tesne pred tým) žalovanému v 2. rade posielal nejaké peniaze ohľadne tiež kúpy nejakej nehnuteľnosti. Boli to rôzne sumy. Najskôr mu poslal 20.000,- Eur, potom 30.000,- Eur, on mu ich následne vrátil, žalovaný v 1. rade mu potom zase poslal ďalšie peniaze. Aj manželka žalovaného v 1. rade posielala žalovanému v 2. rade nejaké peniaze. Avšak si to presne nespisovali. Mali vtedy dobré vzťahy, takže to nijako podrobne nezapisovali. Skončilo to tak, že žalovanému v 2. rade poslal nejaké peniaze, ale naspäť sa mu nevrátilo nič. Takže vlastne mu žalovaný v 2. rade tieto peniaze dlhuje. V súvislosti s týmto nevrátením finančných prostriedkov spolu s manželkou na žalovaného v 2. rade podali aj trestné oznámenie. Trestné konanie bolo zrušené pre nedostatok dôkazov. Už presne si to nepamätá. Zdá sa mu, že manželka písala žalovanému v 2. rade, aby vrátil aspoň to, čo dostal od nich bez zisku. Ak si dobre pamätá, asi tam bol dlh 35.000, Eur. Musel by si pozrieť e-mailovú komunikáciu. Za účelom ozrejmenia, prečo keď mal účet vo J., kam mu prichádzali peniaze, tak potom zasielal žalovanému v 2. rade peniaze z účtu v N., žalovaný v 1. rade uviedol, že peniaze mu prišli na účet vo J., niečo posielal priamo z účtu vo J. na základe pokynov žalovaného v 2. rade a niečo si preposlal na svoj účet v N. a následne z neho zas posielal podľa pokynov. Napr. suma 19.000,- Eur dňa 22.8.2017 išla z účtu vo J. O. priamo na účet žalovaného v 2. rade. Podľa ďalšieho výpisu vyplýva, že žalovaný v 1. rade poslal na svoj účet v N. sumu 50.000,- Eur a odtiaľ posielal ďalej na iné účty. Ďalšia suma 13.000,- Eur išla z J. na nejaký účet v N., avšak tento nevie komu patrí. Následne z účtu v N. O. dňa 4.9.2017 vybral v hotovosti 10.000,- Eur, dňa 7.9.2017 sumu 10.000,- Eur, dňa 8.9.2017 sumu 21.000,- Eur a dňa 30.08.2017 sumu 10.000,- Eur. Dňa 28.8.2017 poslal p. C. na účet žalovaného v 1. rade vo J. sumu 70.000,- Eur. V ten istý deň sumu 50.000,- Eur preposlal na svoj účet v N.. Tiež na účet v N. posielal 13.000,- Eur, ale ten nevie komu patrí. Peniaze, ktoré vybral z účtu (51.000,- Eur) dával postupne žalovanému v 2. rade. Ten mu nevystavoval priebežne doklady o prevzatí. Až keď prišla žiadosť z banky o vrátenie peňazí ako mylnej platby, tak vtedy žalovaný v 2. rade podpísal potvrdenie, že mu tie peniaze odovzdal. So žalovaným v 2. rade mali perfektný vzťah. Stretávali sa pravidelne, prerábali spolu jeho dom. Vnímali to tak, že ich vzťah bol perfektný. Nevie, ako to vnímal žalovaný v 2. rade. Rovnako aj manželka žalovaného v 1. rade, chodievali spolu na výlety. Vnímali ho naozaj ako perfektného švagra. Po príchode sumy 70.000,- Eur dostával pokyny od žalovaného v 2. rade a peniaze posielal do N., lebo tam to vedel rýchlo vybrať. Suma 19.000,- Eur išla priamo na účet žalovaného v 2. rade. Vie, že potrebovali rýchlo zohnať peniaze, takže sa snažil vybrať z účtu peniaze čo najrýchlejšie. Neboli tam pokyny, že dnes 10.000,- Eur, zajtra 10.000,- Eur. Proste sa snažil vybrať ich z banky rýchlo a poskytnúť im ich na kúpu nehnuteľnosti. O podpísaní čestného prehlásenia a skutočnostiach v nich uvedených vedel I. D., rovnako o tom vedela aj manželka žalovaného v 1. rade, ktorej vravel, že je problém a že ho riešia. Žalovaný v 2. rade vyhlásenie bez problémov podpísal, takže to tým pádom považoval za vyriešené. Žalobcu spoznal na súde. Vykajú si a nikdy sa spolu nerozprávali. So žalovaným v 2. rade už nie sú v kontakte. Posledný kontakt bol vtedy, keď riešili problém, ktorý je predmetom tohto súdneho sporu a vyhlásenie, ktoré podpisoval žalovaný v 2. rade. Následne prebiehal aj rozvod žalovaného v 2. rade a odvtedy nie sú v kontakte. Celá rodina bola na žalovaného v 2. rade kvôli rozvodu napajedená. Nebolo to kvôli peniazom, ale kvôli rozvodu. Ďalej žalovaný v 1. rade uviedol, že prijal aj iné prostriedky okrem tých, ktoré sú predmetom tohto konania. Prijal ešte jednu platbu vo výške 100.000,- Eur. Bol to rovnaký scenár ako v prípade tých 70.000,- Eur. Peniaze prišli z nejakej firmy, nevie si spomenúť na jej názov. Opäť to bolo na základe požiadavky žalovaného v 2. rade. Žalobca by mal vedieť, o akú firmu ide, lebo tak mu to bolo prezentované zo strany žalovaného v 2. rade. Že pán žalobca je v tej firme spoločník, alebo niečo také. Vrátenie uvedených 100.000,- Eur od neho nikto nežiada. Suma 19.000,- Eur bola zaslaná 22.8.2017 na účet žalovaného v 2. rade, ale išlo tu o iný prevod peňazí. Pokiaľ ide o 70.000,- Eur, tak 50.000,- Eur posielal na svoj účet v N., 13.000,- Eur na iný účet v N. a zvyšok vybral v hotovosti. Skutočnosť, že je potrebné rýchlo zabezpečiť peniaze na kúpu nehnuteľnosti mu uvádzal žalovaný v 2. rade. V tom čase žalobcu vôbec nepoznal. Na základe výsluchu žalobcu na predchádzajúcom pojednávaní vnímal, že žalobca potvrdil, že 70.000,- Eur skončilo u žalovaného v 2. rade. Na základe položených otázok zo strany žalovaného v 2. rade, rovnako tak z odpovedí žalobcu mal za to, že vie o tom, že peniaze skončili u žalovaného v 2. rade. Od svojej manželky tiež počul, že žalobca posielal peniaze aj na účet I. T. a tiež nastal takýto problém. Osobne ho pozná, ale nestaral sa o to a ani sa o to nezaujímal. Nemá vedomosť o tom, aby žalobca žaloval aj pána T.. Žalobca mu posielal peniaze vo výške 70.000,- Eur podľa výpisu z účtu, ktorý je na meno A. B. C.. Z výsluchu žalovaného v 2. rade, vykonaného na pojednávaní dňa 23.09.2021 vyplýva, že so žalobcom sa pozná zhruba od 14 rokov. Potom sa istý čas nestretávali. Následne žalobca začal pracovať vo firme U., on riešil reklamu v L.. Žalobcova firma potrebovala reklamu a tak sa opäť stretli. Bolo to niekedy v roku 2016. Boli často v kontakte, skamarátili sa, chodili spolu na športové aktivity, na pivo. Bola medzi nimi vzájomná dôvera. Niekedy na prelome rokov 2016-2017 začali medzi nimi finančné operácie. Žalobca potreboval z N. vybrať nejaké peniaze, kde aj žalovaný v 2. rade mal účet. Je tam

na výber určený denný limit, vtedy asi 10.000,- Eur. Nešlo iba o jednu finančnú operáciu. Pokračovali aj v ďalších, čo bola jeho chyba. Preto sa to vyšplhalo do astronomických výšok. Žalobca mu posielal peniaze na účet, pričom mu kázal tieto peniaze buď preposlať na iné účty, alebo ich vybrať. Keď ich žalovaný v 2. rade vybral, odovzdával ich priamo žalobcovi. Postupne pribudli ďalšie osoby, ktoré mu posielali na jeho účet peniaze, napr. A. R.. Žalobca aj pri týchto platbách mu uvádzal, kam ich má ďalej posielajúť. Stretávali sa u žalobcu v kancelárii, kde mu dával pokyny. Bol v kontakte aj s pánom R., ktorý pôsobil v M.. Žalobca žalovaného v 2. rade stále ukludňoval, že je všetko v poriadku a je všetko legálne, lebo keď sa sumy navyšovali, tento chcel s tým skončiť. Následne aj samotný žalobca prišiel s tým, že tieto prevody ukončia. Ale keďže sa banky pýtajú, o aké prevody ide, tak by bolo treba viac účtov. Prevody išli na viac účtov, aby sa rozložili jednotlivé sumy. Preto oslovil aj švagra - žalovaného v 1. rade a aj pána I. T., či by neposkytli svoje účty. Údaje o týchto účtoch následne poskytol žalobcovi s tým, že keď žalobca poslal platby na účet J. a T., tak následne žalobca žalovaného v 2. rade inštruoval, kam tieto platby ďalej preposielajúť. So žalobcom mal aj iné nezhody. Žalobca následne začal tlačiť na žalovaného v 1. rade. Pokiaľ ide o I. T., na ktorého účet boli tiež posielané peniaze, tak ten sa zlomil a vypovedá v prospech žalobcu. Od pána T. však žalobca záhadne tie peniaze nežiada. Potvrdenie, ako podpísal žalovanému v 1. rade, podpísal žalovaný v 2. rade aj pánovi T., aby oni dvaja nemali problémy so žalobcom. To čestné prehlásenie písal pán T. a on ho len podpísal. Ide o čestné prehlásenie, ktoré aj súdu zasielal v podaní doručenom dňa 17.5.2021. Je v ňom uvedená suma od žalobcu vo výške 40.000,- Eur a čiastočné úhrady, ktoré p. T. posielal na základe pokynov, ktoré mu žalovaný v 2. rade sprostredkoval od žalobcu. J. G. C. K. K. B. C. H. V. P. K. K.. Pokiaľ má vedomosť, tá istá spoločnosť posielala peniaze aj žalovanému v 1. rade. Tento to aj vo svojej výpovedi spomínal, avšak nevedel uviesť názov spoločnosti. Pán R. posielal peniaze aj p. T., nielen žalovanému v 1. rade. Číslo účtu mu dal žalobca a je zaujímavé, že pán R. nežiada od pána T. peniaze späť. Ide tiež o sumu 100.000,- Eur. Už v odpore proti platobnému rozkazu žalovaný v 2. rade popisoval prevody peňazí od žalobcu cez žalovaného v 1. rade až k nemu. Z týchto prevodov je jasné, že predmetné peniaze sa žalobcovi už vrátili. Preto ani nerozumie podanej žalobe. Z písomného podania žalobcu vyplýva, že poukazuje v ňom na súčet kreditných a debetných transakcií medzi nimi. Vychádza mu, že žalovaný v 2. rade dlhuje žalobcovi asi 78.200,- Eur, pričom je zaujímavé, že tieto peniaze nežiada späť. Týmto chcel poukázať na špekulatívne konanie žalobcu. Žalobca tiež tvrdí, že si musel požičať sumu 200.000,- Eur od manželov A.. Uvádza, že 40.000,- Eur poslal p. T., 70.000,- Eur poslal žalovanému v 1. rade a ostalo tam visieť 83.000,- Eur, ktoré však od žalovaného v 2. rade nežiada späť. Poukázal na to, že vo svojej výpovedi žalobca tvrdil, že sumu 40.000,- Eur, ktorá bola poslaná na účet p. T., tento mu má na základe ich dohody splácať v hotovosti a bez akýchkoľvek dokladov. Z čestného prehlásenia, ktoré už žalovaný v 2. rade spomínal a súdu doložil vyplýva, že potvrdil, že tieto peniaze išli jemu a p. T. by teda nemal mať žiaden problém tieto peniaze od žalovaného v 2. rade vymôcť. Nikto ich však od neho nežiada. To potvrdzuje dohady o dohode medzi žalobcom a I. T.. Pokiaľ ide o ďalšie tvrdenia žalobcu, že peniaze by mali byť používané na kúpu nehnuteľností, je to vymyslené tvrdenie žalobcu, aby zakryl svoje finančné pohyby. Sám to povedal vo svojom vyjadrení, keďže pred vyšetrovateľom a prokurátorom neboli predložené žiadne dôkazy, aby to dokázali. Je to len ich tvrdenie a trestné oznámenie žalobcu na žalovaného v 2. rade bolo zamietnuté. Nevie, prečo sa k uvedeným tvrdeniam pridal aj žalovaný v 1. rade, ale to už je jeho vec. Pokiaľ ide o tvrdenia žalobcu a predložené zmluvy o pôžičke, ide o sfašované zmluvy. Nemohol ich podpísať, keďže v niektoré dni, kedy sú zmluvy podpisované ani nebol na K.. Posledných 6 rokov navyše všetko podpisuje u notára. Trestné stíhanie v trestnej veci 2T/206/2019 bolo z procesných dôvodov voči nemu zastavené, pričom v predmetnom konaní žalobca vystupuje ako svedok. V C. je vedené konanie pod č. H./X-XXX-XX/XXXX, pričom toto sa stále rieši. Žalobca sa snaží ho spoločensky, finančne a osobne zničiť. Nepamätá si presne, či žalovaný v 1. rade finančné prostriedky vo výške 70.000,- Eur od žalobcu žalovanému v 2. rade poskytol. Ak, tak je to v čestnom prehlásení. Ako je uvedené v odpore, peniaze išli žalobcovi naspäť, čiže mu nie je nič dlžný. Pokiaľ ide o tvrdenie v odpore, že išlo o pôžičku zo strany žalovaného v 2. rade pre žalobcu, uviedol že išlo o chybu právneho zástupcu. Preto došlo zo strany žalovaného v 2. rade aj k zmene právneho zastúpenia. Nič to však nezmení na skutočnosti, že žalobca má peniaze naspäť. V roku 2017 boli vykonané viaceré platby, možno v rozsahu 700.000,- Eur. Všetko je uvedené a vysvetlené v samotnom odpore. Peniaze prevzal tak, ako to uviedol a podpísal v čestnom prehlásení. Jedným prehlásením potvrdil prevzatie sumy od žalovaného v 1. rade vo výške 70.000,- Eur a pokiaľ ide o druhé prehlásenie na sumu 100.000,- Eur, došlo v ňom k písárskej chybe. Išlo o peniaze, R. O. C. H. K. P. K. K., kde konateľom je pán R.. Následne žalovaný v 2. rade peniaze posielal ďalej podľa pokynov žalobcu - či už v hotovosti, alebo na ďalšie účty. Potvrdil to aj žalovaný v 1. rade, že peniaze skončili u žalobcu. Žalovanému v 1. rade ako dôvod, pre ktorý na jeho účet by mali byť poslané peniaze vo výške 70.000,- Eur povedal, že má ísť o priateľskú výpomoc pre žalobcu. Teraz to

už ľutuje. Žalobca vtedy potreboval z N. rýchlo vybrať peniaze. Požiadal teda žalovaného v 2. rade, aby prijal na svoj účet jeho peniaze a následne ich vybral. Takto sa to postupne opakovalo. Jednotlivé čiastky sa zvyšovali a dohadovali sa ďalší ľudia, na účty ktorých žalobca peniaze posielal. Žalobca dohadzoval žalovanému v 2. rade inzerciu od významných klientov, ku ktorým by sa inak nedostal. Chcel sa mu zavďačiť a odmeniť. Zároveň boli v konaní vypočítaní svedkovia, a to I. T., W. J. manželka žalovaného 1/ a svedok A. R., ktorých obsah výpovedí vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie. Právny zástupca žalobcu vo vyjadrení zo dňa 28.05.2024 na základe výzvy súdu uviedol, že po dni 25.08.2017 vykonal žalovaný v 2. rade v prospech žalobcu iba bezhotovostné úhrady na účet žalobcu číslo K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, a to nasledovne: a. dňa 5.9.2017 sumu 25 000,- eur, z účtu číslo K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX b. dňa 18.9.2017 sumu 30 000,- eur, z účtu číslo K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX c. dňa 17.10.2017 sumu 2 000,- eur, z účtu číslo K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX d. dňa 20.10.2017 sumu 10 000,- eur, z účtu číslo K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX e. dňa 20.10.2017 sumu 20 000,- eur, z účtu číslo K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX f. dňa 24.10.2017 sumu 2 000,- eur, z účtu číslo K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX g. dňa 6.11.2017 sumu 10 000,- eur, z účtu číslo K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX celkom 99 000,- eur. Týmito platbami žalovaný 2. vracal žalobcovi iné dlhy, ktoré voči nemu mal. Žalobca zároveň predložil súdu tabuľku „Prehľad pohybov na účte“, kde zosumarizoval všetky platby medzi žalobcom a žalovaným 2, ktorými žalobca požičiaval žalovanému 2 finančné prostriedky a žalovaný 2 mu čiastočne tieto finančné prostriedky vracal. Celkovo za toto obdobie (od 1.1.2016 do 6.11.2017) žalobca poskytol žalovanému 2 okrem sumy 70 000,- eur, ktorá je predmetom tohto konania poskytol žalovanému 2 sumu spolu 309 500,- eur, pričom žalovaný mu z tejto sumy vrátil „iba“ sumu 231 300,- eur a teda len na základe pôžičiek zasielaných priamo žalovanému 2 ostal žalovaný 2 žalobcovi dlžný ešte 78 200,- eur. Suma 70 000,- eur, ktorá je predmetom tohto konania, je nad rámec týchto pôžičiek a netýka sa jej ani splácanie uvedených pôžičiek. Z tabuľky chceme osobitne zdôrazniť, že od 25.8.2017 žalobca ešte okrem sumy 70 000,- eur, ktorú zaslal na účet žalovaného 1, zaslal žalovanému 2 ešte nasledovné sumy: a. dňa 25.8.2017 sumu 40 000,- eur, na účet číslo K. XXXX XXXX XXXX XXXX b. dňa 28.8.2017 sumu 83 000,- eur, na účet číslo K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX c. dňa 30.8.2017 sumu 51 000,- eur, na účet číslo K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX d. dňa 9.10.2017 sumu 17 000,- eur, na účet číslo K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX celkom 191 000,- eur Vyššie uvedenými platbami po dni 25.8.2017 tak žalovaný 2 nevrátil žalobcovi ani tie peniaze, ktoré mu žalobca po dni 25.8.2017 poskytol priamo. Preto platby zo strany žalovaného 2 voči žalobcovi nemožno považovať za splatenie dlhu voči žalobcovi, ktorý je predmetom tohto konania. Platby od žalovaného 2 boli použité na úhradu časti iných dlhov, ktoré mal žalovaný 2 voči žalobcovi a ktoré nie sú predmetom tohto konania. Žalobca ani žalovaný 2 nemali povinnosť viesť účtovníctvo, preto tieto platby neboli zaúčtované. Žiadane iné platby zo strany žalovaného 2 voči žalobcovi okrem tých, ktoré sú uvedené v Prehľade pohybov, v rozhodnom období neboli realizované. Splatenosť medzi žalobcom a žalovaným 2 pri poskytnutí prostriedkov presne dohodnutá nebola. Žalovaný 2 tieto prostriedky od žalobcu vylákaval pod zámienkou obchodu s nehnuteľnosťami, preto aj splatenosť bola (aspoň zo strany žalobcu) zamýšľaná potom, čo sa obchod uskutoční. Zo strany žalovaného 2 však išlo o falošnú zámienku. Tiež uviedol, že žalovaný v 2. rade bol rozsudkom Okresného súdu Bardejov, sp. zn. 4T/26/2020 zo dňa 13.4.2022 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 2To/23/2022 zo dňa 23.5.2023 uznaný vinným zo zločinu podvodu, ktorého podstatou bolo vylákavie peňažných prostriedkov od žalobcu pod fiktívnou zámienkou. Tieto spisy nevrhol žalobca pripojiť a oboznámiť. Žalobca písomne nevyzýval žalovaného v 2. rade na vrátenie pôžičky, svoj nárok uplatnil žalobou na súde. Právny zástupca žalovaného v 1. rade vo vyjadreniach z 20.11.2023 a následne zo dňa 11.09.2024 na základe výzvy súdu predložil potvrdenia o zrealizovaní transakcií na jeho bankový účet K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX a z jeho účtu, vrátane výberov v hotovosti. - dňa 28.08.2017 poukázal žalobca na bankový účet žalovaného v 1. rade sumu 70.000,- eur - dňa 28.08.2017 poukázal žalovaný 50.000,- eur na svoj bankový účet v N. O., P. - dňa 30.08.2017 poukázal žalovaný v 1. rade zo svojho účtu vo J., P. žalovanému podľa jeho pokynu sumu 13.000,- eur - dňa 30.8.2017 výber hotovosti 10.000,- eur z účtu žalovaného v 1. rade - dňa 4.9.2017 výber hotovosti 10.000,- eur z účtu žalovaného v 1. rade - dňa 7.9.2017 výber hotovosti 10.000,- eur z účtu žalovaného v 1. rade - dňa 8.9.2017 výber hotovosti 21.000,- eur z účtu žalovaného v 1. rade Všetky tieto peňažné prostriedky boli žalovanému v 2. rade buď poukázané na jeho bankový účet alebo v hotovosti, vrátane zostávajúcej sumy 6.000,- eur, ktorá bola tiež odovzdaná žalovaným v 1. rade žalovanému v 2. rade z vlastných zdrojov, nakoľko ich mal doma v hotovosti a nemusel tak vyberať finančné prostriedky z banky. Žalovaný v 1. rade zároveň predložil aj kópiu podpísaného potvrdenia o uzatvorenej dohode, ktoré podpísal žalovaný v 2. rade na žiadosť žalovaného v 1. rade dňa 23.04.2018 a na jeho žiadosť si nechal svoj vlastnoručný podpis aj úradne osvedčiť. Z potvrdenia podpísaného žalovaným v 2. rade celkom nepochybne vyplýva, že žalovaný v 1. rade všetky peňažné

prostriedky v sume 70.000,- eur, ktoré na žiadosť žalovaného v 2. rade prijal na svoj bankový účet od žalobcu, odovzdal žalovanému v 2. rade. Zároveň žalovaný v 2. rade potvrdzuje, že žalovaný v 1. rade nebol účastníkom akýchkoľvek právnych vzťahov a ani nebol oboznámený z ich obsahom. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že záväzkovo-právny vzťah vznikol len medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade a bankový účet žalovaného v 1. rade bol len platobným miestom na žiadosť žalovaného v 2. rade, pravdepodobne po predchádzajúcej dohode žalovaného v 2. rade a žalobcu. Ani v písomnom podaní zo dňa 28.5.2024 žalobca nijak neopisuje svoj vzťah k žalovanému v 1. rade. Žalovaný zotrváva na svojej argumentácii o absencii jeho pasívnej vecnej legitímácie v prebiehajúcom konaní. Žalovaný v 1. rade navrhol súdu žalobu voči nemu z dôvodu neexistencie pasívnej vecnej legitímácie zamietnuť a priznať mu proti žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Právny zástupca žalovaného v 2. rade vo vyjadrení zo dňa 04.10.2024 namietal žalobcove právne neúčinné popretie účelu vykonaných úhrad. Popretie úhrady žalovanej sumy žalovaným v 2. rade, zo strany žalobcu je obsahovo prázdne - právne neúčinné. Žalobca neuvádza, na aký iný dlh mali byť úhrady započítané. Popretie skutkového tvrdenia žalovaného 2/ o účele úhrad je teda zo strany žalobcu popretím „en bloc“. De facto žalobca uvádza, že žalovaný 2/ uhradil čokoľvek iné, len nie žalovaný dlh. Jedná sa preto o popretie, ktoré je priamo vylúčené, a teda neúčinné. Žalobcovi neprináleží vykladať vôľu žalovaného 2/, konanie a teda význam a účel jeho právnych úkonov. Žalovaných 70.000,- eur žalovaný 2/ žalobcovi už vrátil. Žalobca pri prijímaní úhrad od žalovaného 2/ sa žalovaného 2/ nedopytoval na aký dlh je ktorá úhrada. Takýto dopyt žalobcu voči žalovanému 2/ žalobca netvrdil a ani nepreukázal. Vtedy - pred vznikom sporu bol účel jednotlivých úhrad jednoznačný aj pre žalobcu. Žalobca tvrdí, že bol v strate 78.200,- eur ešte pred úhradou žalovanej sumy a následne, po tom, čo poukázal žalovanému 2/ ešte 70.000,- eur (celkovo „strata“ 148.200,- eur), tak mu bez akéhokoľvek pochopiteľného dôvodu poukázal ďalších 191.000,- eur (bod 2, str. 2 oznámenia). Majú za to, že žalobca neuvádza pravdu, keď tvrdí, že neboli žiadne hotovostné úhrady od žalovaného 2/. Totiž tvrdené konanie žalobcu je absurdné a nie je rozumne možné, aby takto nerozvážne posielal žalobca žalovanému 2/ státisíce bez toho, aby bol splnený cieľ, ktorý sledoval žalobca (výnos, či iný cieľ - disimulovaný právny úkon). Medzi sporovými stranami nie je sporné, že po poukázaní žalovanej sumy žalovanému 1/, uhradil bezhotovostne žalovaný 2/ žalobcovi spolu 99.000,- eur. Uvedené plynie z bodu 2 oznámenia žalobcu - jedná sa o nespornú skutočnosť, ktorá taktiež bola už nesporná v konaní pred vyhlásením rozsudku. Medzi sporovými stranami je sporné, na aký dlh započítať bezhotovostné úhrady žalovaného 2/ v prospech žalobcu (úhrady vykonané po poukázaní žalovanej sumy) a či sa jedná o úhradu žalovaných 70.000,- eur. Súd prvej inštancie má v zmysle pokynu odvolacieho súdu vyhodnotiť jednotlivé platby žalovaného 2/ v prospech žalobcu vykonané po poskytnutí žalovaných 70.000,- eur a rozhodnúť, či sa tieto započítavajú na žalovaných 70.000,- eur, alebo nie. Žalobca nevyzval žalovaného 2/ na úhradu žiadneho iného dlhu. Splatnosť žalovanej sumy nastala podaním žaloby, resp. doručením platobného rozkazu žalovanému 2/. Iné dlhy medzi žalobcom a žalovaným 2/ splatné nie sú. Úhrady žalovaného 2/ sa teda započítavajú výlučne na dlh, ktorý jediný je splatný a to žalovaných 70 000 eur. Jediný splatný dlh medzi žalobcom a žalovaným 2/ je práve žalovaných 70.000,- eur - predmet tohto sporu. S ohľadom na zásadu priority - určenej podľa splatnosti záväzkov, je dané, že úhrady poskytnuté žalovaným 2/ žalobcovi, sú započítavané na jediný splatný dlh a síce, na žalovaných 70.000,- eur, a to prv na istinu a následne na príslušenstvo. Z potvrdenia J. O., P. zo dňa 28.08.2017 vyplýva, že uvedeného dňa bol na účet žalovaného v 1. rade č. K. XXX XXXX XXXX XXXX realizovaný prevod sumy 70 000 eur z účtu platiteľa - žalobcu č. K. XXXX XXXX XXXX XXXX. Z ďalšieho predloženého potvrdenia J. O., P. vyhotoveného dňa 28.08.2017 vyplýva vykonanie prevodu z účtu žalovaného v 1. rade č. K. XXX XXXX XXXX XXXX XXXX vo výške 50 000 eur na účet č. K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX. Podľa predloženého potvrdenia J. O., P. dňa 30.08.2017 zrealizoval žalovaný v 1. rade zo svojho účtu vedeného vo J. O., P. č. K. XXX XXXX XXXX XXXX XXXX transakciu vo výške 13 000 eur na účet č. K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX. Žalovaný v 1. rade potvrdeniami N. O., P. preukázal, že zo svojho účtu č. K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vykonal výbery hotovosti: dňa 08.09.2017 vo výške 21 000 eur, dňa 07.09.2017 vo výške 10 000 eur, dňa 04.09.2017 vo výške 10 000 eur, dňa 30.08.2017 vo výške 10 000 eur. Podľa potvrdenia N. O., P. zo dňa 26.05.2024 vykonal žalobca z účtu č. K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX dňa 25.08.2017 bezhotovostný prevod sumy 70 000 eur na účet č. K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX. Žalobca podľa predloženého prehľadu a výpisu z účtu vykonal z účtu č. K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX nasledovné transakcie: A. Na účet č. K.: dňa 25.01.2016 debetná transakcia vo výške 10 000 eur, dňa 25.04.2016 debetná transakcia vo výške 17 500 eur, dňa 05.04.2017 debetná transakcia vo výške 12 000 eur, dňa 16.08.2017 debetná transakcia vo výške 69 000 eur, dňa 28.08.2017 debetná transakcia vo výške 83 000 eur, dňa 30.08.2017 debetná transakcia vo výške 51 000 eur, dňa 09.10.2017 debetná transakcia vo výške 17 000 eur;

B. Na účet č. K.: dňa 28.02.2017 debetná transakcia vo výške 10 000 eur, dňa 25.08.2017 debetná transakcia vo výške 40 000 eur.

Z predmetného prehľadu a výpisu vyplývajú ďalej kreditné operácie na účet žalobcu, a to:

A. Z účtu č. K.: dňa 31.03.2017 vo výške 10 000 eur, dňa 09.06.2017 vo výške 30 000 eur, dňa 08.07.2017 vo výške 2 000 eur, dňa 27.07.2017 vo výške 4 300 eur, dňa 07.08.2017 vo výške 30 000 eur, dňa 23.08.2017 vo výške 5 000 eur, dňa 05.09.2017 vo výške 25 000 eur, dňa 18.09.2017 vo výške 30 000 eur, dňa 17.10.2017 vo výške 2 000 eur, dňa 20.10.2017 vo výške 20 000 eur, dňa 24.10.2017 vo výške 20 000 eur;

B. Z účtu č. K.: dňa 13.06.2017 vo výške 31 000 eur;

C. Z účtu č. K.: dňa 10.07.2017 vo výške 2 000 eur;

D. Z účtu č. K.: dňa 20.10.2017 vo výške 10 000 eur, dňa 06.11.2017 vo výške 10 000 eur.

Žalovaný v 2. rade bol rozsudkom Okresného súdu Bardejov č.k. 4T/26/2020 - 1137 zo dňa 13.04.2022 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. 2To/23/2022 - 1271 zo dňa 23.05.2023 uznaný za vinného zo spáchania prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa dopustil tým, že v čase od januára do apríla 2016 v O. pod zámienkou odkúpenia obchodných podielov A. C. A. v spoločnosti L., K., so sídlom X. X, N., IČO: XX XXX XXX, vylákal od žalobcu na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 25.01.2016 sumu 10 000 eur a následne dňa 25.04.2016 sumu 17 500 eur, a to aj napriek tomu, že žiadny obchodný podiel v spoločnosti L., K. nekúpil, ani o kúpe čo i len časti obchodného podielu nikdy s jej majiteľkou nerokoval, ani neprejavil záujem o kúpu obchodného podielu, pričom požičané peniaze aj napriek výzvam v určenej lehote a ani doposiaľ nevrátil a použil pre vlastnú potrebu, čím takto poškodenému žalobcovi svojím konaním spôsobil škodu v sume 27 500 eur.

8. Súd prvej inštancie vec právne posúdil tak, že za sporné súd považoval tie skutočnosti, ako žalovaný v 1. rade s peňažnými prostriedkami žalobcu vo výške 70 000 eur naložil a tiež to, či pre prípad, že tieto peňažné prostriedky, resp. ich časť odovzdal žalovanému v 2. rade, žalovaný v 2. rade tieto peňažné prostriedky vrátil žalobcovi. Žalobca v konaní tvrdil, že na základe vzájomnej dohody so žalovaným v 2. rade mal žalobca takto poskytovať finančné prostriedky na kúpu nehnuteľností, ktoré boli predmetom exekúcie a následne sa uvedené nehnuteľnosti mali so ziskom predať. Podľa tvrdení žalobcu žalovaný v 2. rade mu pravidelne emailom alebo formou SMS zasielal ponuky na kúpu nehnuteľností, z ktorých si mal následne žalobca podľa svojho záujmu vybrať, aby bola realizovaná kúpa a následný predaj, pričom na základe pokynov žalovaného v 2. rade mu zasielal potrebné finančné prostriedky na realizáciu kúpy. Za týchto okolností, na základe pokynu žalovaného v 2. rade zaslal dňa 25.08.2017 na ním oznámené číslo bankového účtu sumu 70 000 eur, ktorej vydania sa v tomto konaní domáha. Žalovaný v 1. rade založil svoju procesnú obranu na tvrdení, že peňažné prostriedky odovzdal žalovanému v 2. rade v celom rozsahu. Žalovaný v 2. rade najskôr v odpore proti platobnému rozkazu tvrdil, že žalobcom zaslaná dňa 25.08.2017 suma 70 000 eur bola z časti vrátením pôžičky, ktorú mal žalobcovi poskytnúť dňa 09.06.2017, dňa 08.07.2017 a dňa 27.07.2017 spolu vo výške 36 300 eur. Keďže mu žalobca mal zaslať sumu nad rámec ním poskytnutej pôžičky a následne žalobca žiadal vrátenie tejto sumy, dňa 05.09.2017 a dňa 17.10.2017 mu mal vrátiť spolu sumu 27 000 eur, a to prevodom na bankový účet žalobcu a zvyšnú časť žalobcovi mal vrátiť osobne v hotovosti. Neskôr v priebehu súdneho konania žalovaný v 2. rade tvrdil, že v období rokov 2016 a 2017 mu žalobca a ďalšie osoby zasielali cez jeho bankové účty vysoké sumy peňazí, a to z dôvodu finančných machinácií ohľadne DPH a napokon žalovaný v 2. rade tvrdil, že suma 70 000 eur bola z jeho strany už uhradená žalobcovi. Súd zdôrazňuje, že v civilnom sporovom konaní sa uplatňuje prejednávací zásada. Strana sporu má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana sporu, ktorá tieto povinnosti nespĺnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a medzi povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana sporu nespĺní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazné bremeno ako procesný inštitút v civilnom sporovom konaní spočíva v zodpovednosti strany za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Ak neboli preukázané tvrdenia strany, tento dôkazné bremeno neuniesol, čoho následkom je rozhodnutie súdu vo veci samej v jeho neprospech. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré sa týkajú povinnosti tvrdenia a povinnosti označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou právnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena, ako aj nositeľa dôkazného bremena. Na základe vykonaného dokazovania súd nemal za preukázané skutkové tvrdenie žalovaného v 2. rade ohľadne finančných machinácií zo strany žalobcu ohľadne DPH. V prvom rade súd považuje za potrebné uviesť, že žalovaný v 2. rade v rámci procesnej obrany (odpor proti platobnému rozkazu) najskôr tvrdil, že prevody finančných prostriedkov medzi žalobcom a ním sa týkajú pôžičky,

ktorú mal ako veriteľ žalobcovi ako dlžníkovi poskytnúť a ktorú mu mal následne žalobca vrátiť, pričom mu tento mal zasláť namiesto poskytnutej pôžičky vo výške 36 300 eur sumu 70 000 eur a neskôr v rámci procesnej obrany tvrdil, že prevody finančných prostriedkov sa týkali machinácií žalobcu ohľadne DPH. Už samotná zmena rozhodujúcich skutkových tvrdení strany sporu v priebehu súdneho konania nepôsobí dôveryhodne. Zároveň nepresvedčivo pôsobí skutkové tvrdenie žalovaného v 2. rade, aby mu žalobca namiesto poskytnutej pôžičky v sume 36.300 eur zaslal za účelom jej vrátenia až sumu 70.000 eur a následne žalovaný v 2. rade viacerými bezhotovostnými prevodmi a minimálne jedným hotovostným prevodom vracal žalobcovi sumu, ktorá mala prevyšovať poskytnutú pôžičku. Podstatná však je tá skutočnosť, že žalovaný v 2. rade neunesol dôkazné bremeno, ktorým by preukázal svoje skutkové tvrdenia o finančných machináciách ohľadne DPH zo strany žalobcu a prípadne ďalších osôb, napr. A. R.. Žalovaný v 2. rade v priebehu konania nepredložil, resp. ani len neoznačil žiaden dôkaz, z ktorého by bolo preukázané skutkové tvrdenie žalovaného v 2. rade o finančných machináciách žalobcu v súvislosti s DPH. Z jeho strany bola súdu predložená zápisnica o výsluchu osoby podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku zo dňa 13.10.2020, podľa ktorej bol žalovaný v 2. rade vypočutý vyšetrovateľom PZ za účelom doplnenia jeho trestného oznámenia, v ktorom žalovaný v 2. rade podrobne opísal okolnosti prevodov finančných prostriedkov medzi žalovaným v 2. rade, žalobcom a ďalšími osobami. Teda z uvedenej zápisnice vyplývajú iba tie skutkové tvrdenia žalovaného v 2. rade, ktoré uviedol žalovaný v 2. rade aj v priebehu tohto civilného sporového konania. Žalovaný v 2. rade nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by jeho skutkové tvrdenia, či už v tomto konaní alebo v trestnom oznámení, o finančných machináciách žalobcu potvrdzovali. Zároveň žalovaný v 2. rade ani len neuviedol podrobné skutkové tvrdenia o tom, ako mali uvedené finančné machinácie prebiehať a v čom spočívali. Skutkové tvrdenie žalovaného v 2. rade o finančných machináciách žalobcu zostali len vo všeobecnej rovine, pričom samotný žalobca na pojednávaní dňa 23.09.2021 tvrdil, že finančné prostriedky, ktoré zasielal boli posielané z jeho súkromného bankového účtu, nie podnikateľského. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca v konaní preukázal svoje skutkové tvrdenia ohľadne dôvodu zasielania finančných prostriedkov na bankové účty žalovaného v 2. rade, resp. iných osôb. Z výsluchov žalobcu, žalovaného v 1. rade, ako aj svedkov I. T. a W. J., ale aj oboznámením časti zápisníc z výsluchu A. R. v trestnom konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný v 2. rade v rozhodnom období od viacerých osôb získaval finančné prostriedky, ktoré mali byť použité na výhodnú kúpu nehnuteľností a následne so ziskom predané. Zároveň z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaným v 2. rade takto získané finančné prostriedky od viacerých osôb (napr. žalobcu, žalovaného v 1. rade, manželky žalovaného v 1. rade, A. R.), neboli vrátené. Žalovaný v 2. rade v rámci konania spochybňoval skutkové tvrdenia žalobcu o účele zasielania finančných prostriedkov, ako aj výsluch svedka I. T., ktorý mal podľa neho vypovedať v prospech žalobcu na základe dohody medzi nimi. Súd však zdôrazňuje, že aj samotný žalovaný v 1. rade a svedkyňa W. J. svojím výsluchom potvrdili skutkové tvrdenie žalobcu, že žalovaný v 2. rade aktívne oslovoval viaceré osoby, od ktorých sa snažil získať finančné prostriedky za účelom výhodnej kúpy nehnuteľností a následného predaja, pričom zisk sa prerozdieval medzi osoby, ktoré sa finančne podieľali na kúpe nehnuteľností. Žalovaný v 2. rade neprezentoval žiadnu argumentáciu, ktorou by spochybnil pravdivosť výpovede žalovaného v 1. rade a svedkyne W. J.. V tomto smere nie je podstatné to, či ku kúpe predmetných nehnuteľností reálne aj dochádzalo, pričom súd konštatuje, že z tvrdení žalobcu, ako aj žalovaného v 2. rade v priebehu konania vyplýva, že nedochádzalo. Ako už súd vyššie konštatoval, medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade nebolo sporu o tom, že žalobca zasielal bezhotovostne finančné prostriedky na účet žalovaného v 2. rade, resp. iných osôb. Uvedené vyplýva aj z predložených výpisov z bankových účtov. V konaní bol medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade sporným účel zasielania finančných prostriedkov, avšak na základe výsluchov žalovaného v 1. rade a aj svedkov mal súd za preukázané, že finančné prostriedky boli zasielajú žalobcom za účelom kúpy nehnuteľností. Pokiaľ ide o právne posúdenie uplatneného nároku žalobcu voči žalovanému v 1. rade, tu súd vychádzal z právneho názoru odvolacieho súdu, podľa ktorého hmotnoprávnym základom pre posúdenie skutkových okolností je inštitút bezdôvodného obohatenia sa žalovaného v 1. rade na úkor žalobcu (odsek 22 odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu). Pokiaľ ide o právne posúdenie uplatneného nároku žalobcu voči žalovanému v 2. rade, tu súd vychádzal z pokynu odvolacieho súdu, podľa ktorého je potrebné vyhodnotiť uplatnený nárok nie cez inštitút ústne uzatvorenej zmluvy o združení podľa ust. § 829 Občianskeho zákonníka, ale v zmysle zákonných ustanovení upravujúcich zmluvu o pôžičke, ktorá je dvojstranným právnym úkonom, na základe ktorého veriteľ prenecháva dlžníkovi veci určené podľa druhu, zväčša peniaze, pričom dlžník sa zaväzuje po uplynutí dohodnutej doby vrátiť veci rovnakého druhu (odsek 23 odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu). V § 451 ods. 1 OZ je vyjadrená všeobecná zásada, že ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí toto obohatenie vydať. Dôvodom vzniku záväzku je získanie bezdôvodného obohatenia

na úkor iného. Na základe toho vzniká záväzkový vzťah medzi tým, kto sa bezdôvodne obohatil, ktorý je povinný bezdôvodné obohatenie vydať, a medzi tým, na úkor koho sa niekto obohatil, ktorý má právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, aj keď to zákon výslovne neustanovuje. Ustanovenie § 451 ods. 2 OZ vymedzuje pojem bezdôvodné obohatenie a uvádza štyri formy bezdôvodného obohatenia, medzi inými i majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu. Ide o také plnenie, kde od začiatku nebol právny dôvod na plnenie. To znamená, že sa plnilo, hoci chýbala právna skutočnosť, najmä zmluva, na základe ktorej sa spravidla plní. Takýto prípad môže nastať vtedy, keď niekto napríklad plnil omylom niekomu inému, s ktorým nebol v zmluvnom vzťahu. Zmluva o pôžičke je asynalagmatickou zmluvou, čo je dané predovšetkým jej reálnym charakterom. Dlžníkovi vyplýva povinnosť vrátiť veci rovnakého druhu a veriteľovi vyplýva povinnosť tieto veci prevziať. Povinnosť veriteľa odovzdať predmet pôžičky a povinnosť dlžníka predmet pôžičky prevziať zo zmluvy o pôžičke neplynú, pretože zmluva vznikne až uskutočnením reálneho odovzdania a prijatia. Dlžník a veriteľ teda nie sú navzájom v synalagmatickom postavení. Preto ak došlo len k dohode zmluvných strán o podstatných náležitostiach zmluvy o pôžičke, ale k odovzdaniu predmetu pôžičky nedošlo, nemožno sa s úspechom domáhať, aby veriteľ plnil z titulu zmluvy o pôžičke, pretože zmluva nevznikla (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo 238/2010). Takýto právny úkon netreba nevyhnutne považovať za neplatný, pretože podľa jeho obsahu môže ísť napríklad o zmluvu o úvere podľa Obchodného zákonníka, prípadne o zmluvu o budúcej zmluve alebo o nepomenovanú zmluvu v zmysle § 51 OZ (rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 25Cdo 695/2003), ak neodporuje obsahu alebo účelu zákona. Bezprostredný ekonomický cieľ, konkrétne ekonomické skutočnosti, ktoré sú motívom ľudského správania vedúceho k vzniku záväzku, nazýva teória kauzou zmluvy. Kauzou zmluvy o pôžičke je poskytnutie vecí určitého druhu (najmä peňazí), teda samotná pôžička. Napriek tomu, že Občiansky zákonník neuvádza povinnosť zmluvných strán vyjadriť v záväzkoch kauzu zmluvy (§ 495 OZ), kauza býva v zmluve o pôžičke vždy vyjadrená, pretože je imanentnou súčasťou jej podstatných náležitostí. R. má zásadný význam predovšetkým v procesnej fáze dokazovania. Ak napríklad veriteľ preukáže, že dlžníkovi poskytol peňažné prostriedky, avšak nepreukáže z akého dôvodu (kauzy) má dlžník povinnosť peniaze vrátiť, môže byť tento záväzok posúdený ako darovanie a žalobný návrh veriteľa zamietnutý. Kauza zmluvy o pôžičke je dôležitá aj pri skúmaní zmluvy podľa § 39, 39a alebo 49a OZ, t. j. či je v súlade so zákonom a s dobrými mravmi, či nejde o úžeru, prípadne o omyl konajúcej osoby. Predmetom záväzku zo zmluvy o pôžičke je plnenie zmluvných strán - veriteľa a dlžníka. Veriteľ odovzdáva druhovo určené veci dlžníkovi (tradícia). Dlžník sa zaväzuje, že vráti veci rovnakého druhu, nie však tie isté veci, preto je prirodzenou súčasťou zmluvy o pôžičke prevod vlastníckeho práva k objektu pôžičky z veriteľa na dlžníka. Dlžník sa stáva vlastníkom požičiavaných vecí okamihom prevzatia vecí (§ 133 OZ) a veriteľ ním prestáva byť. Z uvedeného je zrejmé, že dlžník môže požičané veci ďalej scudzovať, pretože sa stal ich výlučným vlastníkom, môže využívať triádu vlastníckych oprávnení, t. j. veci užívať, vecami disponovať a veci držať. Okamihom prenechania veci predchádza na dlžníka aj nebezpečenstvo škody na veci. Pojmovým znakom zmluvy o pôžičke je aj jej dočasnosť (porovnaj znenie § 657 OZ „...dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby...“), avšak termín plnenia nemusí byť dohodnutý pri uzatváraní zmluvy, ale môže byť dohodnutý aj neskôr, prípadne stačí, ak je dodatočne určiteľný alebo ponechaný na vôli dlžníka. Jedným z najčastejších spôsobov dojednania termínu splatnosti je presný termín plnenia alebo plnenie v splátkach, a to najmä peňažného dlhu. V prípade splatnosti peňažného dlhu dohodnutého v splátkach sa veriteľ s dlžníkom môžu dohodnúť na použití § 565 OZ, podľa ktorého môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. Ak čas plnenia nebol v zmluve dohodnutý, použije sa všeobecná úprava splnenia dlhu § 563 OZ a dlžník je povinný splniť dlh prvý deň po tom, čo ho o plnenie požiadal veriteľ. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer sporových strán. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. V konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia má žalobca povinnosť a bremeno tvrdenia v tom, že na strane žalovaného určitým v žalobe špecifikovaným spôsobom došlo k neoprávnenému majetkovému prospechu, a že žalovaný tento prospech získal práve na úkor žalobcu. Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti; žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno preukázať vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného na úkor žalobcu. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Žalovaný (dlžník) nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí tvrdiť, že majetkový prospech ním vôbec nebol získaný, prípadne že nebol bez právneho dôvodu. V takom prípade však musí tvrdiť a preukázať právny dôvod získaného plnenia od žalobcu. Na svoje

tvrdenia musí žalovaný, pravdaže, označiť dôkazy. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkov konania v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu. V civilnom sporovom konaní sú vyššie uvedené zásady modifikované zásadou kontradiktórnosti konania vyjadrenou v ust. § 151 CSP, podľa ktorej sa skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, považujú za nesporné. Podľa ust. §186 ods. 2 CSP súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti a na zmeny v tvrdeniach o skutočnostiach, na ktorých sa strany dohodli, súd neprihliada. Ako už súd uviedol vyššie, medzi stranami v konaní nebolo sporné, že žalovaný v 1. rade od žalobcu dňa 25.08.2017 prevodom na bankový účet žalovaného obdržal sumu 70 000 eur, žalobca teda uniesol bremeno tvrdenia i dôkazné bremeno, že žalovaný v 1. rade získal na jeho úkor majetkový prospech v presnej výške. Medzi stranami nebolo sporné ani to, že žalovaný v 1. rade prijal od žalobcu peňažné prostriedky bez ich predchádzajúcej dohody (teda bez právneho dôvodu), čo zároveň vyplynulo z vykonaného dokazovania. Spornou nebola v konaní ani tá skutočnosť, že žalovaný v 1. rade peňažné prostriedky žalobcu vo výške 70 000 eur ani čiastočne nevrátil žalobcovi priamo späť. Súd sa preto stotožnil s argumentáciou žalobcu, že na strane žalovaného v 1. rade je daná jeho pasívna vecná legitímácia, a to titulom bezdôvodného obohatenia. Žalovaný v 1. rade svoju procesnú obranu založil na tvrdení, že s peňažnými prostriedkami v sume 70 000 eur, ktoré mu žalobca previedol na jeho účet dňa 25.08.2017 nakladal nasledovne: sumu 13 000 eur previedol na základe pokynu žalovaného v 2. rade na jeho účet bezhotovostným prevodom; sumu 50 000 eur previedol na svoj ďalší účet vedený v N. O., P., z ktorého následne vykonal hotovostné výbery v celkovej výške 51 000 eur, ktoré peňažné prostriedky odovzdal v hotovosti žalovanému v 2. rade a zostávajúcu sumu vo výške 6 000 eur odovzdal v hotovosti žalovanému v 2. rade zo svojich vlastných hotovostných peňažných prostriedkov, ktoré mal v tom čase doma. Súd mal za preukázané, že žalovaný v 1. rade vykonal dňa 30.08.2017 bezhotovostný prevod sumy 13 000 eur na účet žalovaného v 2. rade. Z predloženého potvrdenia o zrealizovaní transakcie vyplynulo, že žalovaný v 1. rade vykonal dňa 28.08.2017 bezhotovostný prevod sumy 50 000 eur na svoj účet vedený v N. O., P. Zároveň mal súd z dokazovania za preukázané, že žalovaný v 1. rade vykonal v dňoch 04.09.2017, 07.09.2017, 08.09.2017 a 30.08.2017 hotovostné výbery zo svojho účtu vedeného v N. O., P. v súhrnnej výške 51 000 eur. Žalovaný v 2. rade dňa 23.04.2018 písomne potvrdil, že peňažné prostriedky žalobcu prevedené dňa 28.08.2017 na účet žalovaného v 1. rade vo výške 70 000 eur boli žalovanému v 2. rade odovzdané žalovaným v 1. rade v hotovosti, resp. prevodom na žalovaným v 2. rade označené účty. Žalovaný v 2. rade zároveň tvrdil, že z titulu platby vo výške 70 000 eur neexistuje žiadny dlh žalovaného v 1. rade voči ktorejkoľvek osobe, pričom žalovaný v 1. rade nebol účastníkom akýchkoľvek právnych vzťahov. Prioritným predmetom dokazovania vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu voči žalovanému v 1. rade bolo to, ako žalovaný v 1. rade naložil s peňažnými prostriedkami, ktoré mu vo výške 70 000 eur previedol žalobca na jeho účet. V tejto súvislosti súd považuje za potrebné vziať do úvahy právne posúdenie právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade, a to podľa príslušných ustanovení OZ týkajúcich sa zmluvy o pôžičke. Strany sporu uviedli, že spomínané peňažné prostriedky predstavovali pôžičku, ktorú žalobca poskytol žalovanému v 2. rade. Súd sa preto zaoberal rozsahom plnenia, ktoré na základe uvedeného titulu odovzdal žalovaný v 1. rade žalovanému v 2. rade, nakoľko z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný v 1. rade mal po dohode so žalovaným v 2. rade vydať peňažné prostriedky žalobcu žalovanému v 2. rade. V spore mal súd za preukázané, že žalovaný v 1. rade previedol bezhotovostne na účet žalovaného v 2. rade dňa 30.08.2017 sumu 13 000 eur, čo súd považoval za poskytnutie časti peňažných prostriedkov zaslaných žalobcom žalovanému v 2. rade prostredníctvom žalovaného v 1. rade titulom pôžičky, vzhľadom na časovú súvislosť medzi prijatím a odoslaním plnenia a zároveň s ohľadom na to, že spochybnenie účelu tejto platby žalobcom spočívalo len v nepreukázanom tvrdení o tom, že účelom plnenia nebolo preposlanie peňažných prostriedkov titulom pôžičky žalovanému v 2. rade. Pokiaľ ide o zvyšnú časť žalobcom zaslaných peňažných prostriedkov, žalovaný uviedol, že sumu 50 000 eur previedol bezhotovostne na svoj bankový účet v N. O., P., čo mal súd za preukázané na základe žalovaným predloženého potvrdenia J. O., P. Žalovaný v 1. rade zároveň preukázal aj to, že zo svojho účtu vedeného v N. O., P. vybral v hotovosti sumu 51 000 eur, o ktorej tvrdil, že túto spoločne s vlastnými prostriedkami vo výške 6 000 eur odovzdal žalovanému v 2. rade. O tom, že predmetné peňažné prostriedky odovzdal žalovanému v 2. rade má svedčiť potvrdenie žalovaného v 2. rade zo dňa 23.04.2018. Súd má za uvedeného stavu za to, že nebolo v konaní spoľahlivo preukázané, že žalovaný v 1. rade naložil s peňažnými prostriedkami žalobcu v rozsahu sumy 57 000 eur v súlade s dohodou so žalovaným v 2. rade, na základe ktorej mu mal predmetné peňažné prostriedky previesť titulom pôžičky od žalobcu. Aj keď žalovaný v 1. rade preukázal svoje tvrdenie, že časť peňažných prostriedkov žalobcu bola v rozsahu 50 000 eur prevedená na jeho bankový účet vedený v N. O., P.

a zároveň, že sumu vo výške 51 000 eur následne vybral v hotovosti, nemal súd za preukázané jeho tvrdenie o tom, že peňažné prostriedky vo výške 51 000 eur spolu so sumou 6 000 eur, ktorú mal uhradiť z prostriedkov, ktoré mal u seba doma, odovzdal v hotovosti žalovanému v 2. rade. Potvrdenie žalovaného v 2. rade zo dňa 23.04.2018 súd posúdil ako nevierohodný a účelový dôkaz vyhotovený s cieľom zbaviť žalovaného v 1. rade povinnosti vydať žalobcovi plnenie získané bez právneho dôvodu. V prvom rade k tomuto listinnému dôkazu súd uvádza, že predmetné potvrdenie spísal žalovaný v 2. rade dňa 23.04.2018, teda až v deň, kedy bola žalovanému v 1. rade doručená výzva právneho zástupcu žalobcu na vrátenie peňažných prostriedkov. Uvedená skutočnosť vyplýva z vyjadrenia právneho zástupcu žalovaného v 1. rade zo dňa 04.05.2018. Už táto skutočnosť doviedla súd k záveru o tom, že predmetné potvrdenie bolo vyhotovené len za účelom zbavenia zodpovednosti žalovaného v 1. rade za vzniknuté bezdôvodné obohatenie bez toho, aby boli peňažné prostriedky žalobcu reálne vydané žalovaným v 1. rade žalovanému v 2. rade. Súdu sa javí byť nereálne to, že by žalovaný v 1. rade nepožadoval od žalovaného v 2. rade žiadne písomné potvrdenie o odovzdaní hotovostných peňažných prostriedkov v tvrdenej značnej výške, a to aj za predpokladu tvrdených dobrých vzťahov žalovaných. Nakoľko súdu nebol predložený žiadny iný dôkaz preukazujúci odovzdanie hotovostných peňažných prostriedkov žalovaným v 1. rade žalovanému v 2. rade v sume 57 000 eur, pôvodne patriacich žalobcovi, zostalo toto tvrdenie nepreukázané. Nakoľko nebolo preukázané, že by žalovaný v 1. rade vrátil peňažné prostriedky v sume 57 000 eur žalobcovi, príp. ich využil na splnenie príkazu žalovaného v 2. rade, spočívajúceho v ich odovzdaní žalovanému v 2. rade, súd má za to, že žalovaný v 1. rade nadobudol od žalovaného v 2. rade peňažné prostriedky v sume 57 000 eur bez právneho dôvodu, ktoré si ponechal vo svojej dispozícii. Ako už súd uviedol vyššie, uplatnený nárok žalobcu voči žalovanému v 1. rade je potrebné právne kvalifikovať ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom na uvedené súd výrokom II. tohto rozsudku zaviazal žalovaného v 1. rade na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 57 000 eur žalobcovi. Vo zvyšnom rozsahu súd nepovažoval žalobu voči žalovanému v 1. rade za dôvodnú, nakoľko nebolo v konaní preukázané, že by si žalovaný v presahujúcom rozsahu peňažné prostriedky patriace žalobcovi ponechal. Nakoľko súd mal v konaní za preukázané to, že žalovanému v 2. rade boli žalovaným v 1. rade zaslané na účet peňažné prostriedky žalobcu len v rozsahu 13 000 eur, bolo vo vzťahu k nároku žalobcu voči žalovanému v 2. rade predmetom dokazovania to, či a v akom rozsahu žalovaný v 2. rade predmetnú pôžičku v sume 13 000 eur žalobcovi splatil. Z dokazovania s ohľadom na vyššie uvedené vyplynulo, že žalovaný v 1. rade nevydal žalovanému v 2. rade žalobcom poskytnuté peňažné prostriedky v sume 57 000 eur, teda v tomto rozsahu súd považoval žalobu za nedôvodnú, nakoľko žalovanému v 2. rade nebola žalobcom reálne poskytnutá pôžička v tomto rozsahu. Žalovaný v 2. rade sa voči nároku uplatnenému žalobcom bránil najmä tým, že po poukázaní žalovanej sumy žalobcom v prospech účtu žalovaného v 1. rade, uhradil bezhotovostne žalovaný v 2. rade žalobcovi spolu sumu 99 000 eur. Medzi stranami bolo sporné to, na úhradu ktorého dlhu žalovaného v 2. rade je potrebné započítať jeho bezhotovostné úhrady v prospech žalobcu, ku ktorým došlo po poukázaní žalovanej sumy v prospech žalobcu. Súd sa v predmetnej veci stotožnil s odkazom právneho zástupcu žalovaného v 2. rade na právnu argumentáciu uvádzanú v odbornej literatúre, podľa ktorej: „V súvislosti s peňažným plnením dlžníka a jeho započítaním na konkrétny dlh je nevyhnutné identifikovať, či mal v čase plnenia dlžník voči veriteľovi viac ako jeden nesplnený splatný záväzok a či vo vzťahu k plnenému dlhu postačuje peňažná suma na zapltenie istiny a príslušenstva pohľadávky. Vo všeobecnosti sa uplatňuje princíp voľby na strane dlžníka, ktorý je pri plnení vždy oprávnený určiť dlh, na ktorý sa má plnenie započítať, ako aj to, či má ísť o započítanie na istinu alebo na niektorú časť príslušenstva. Ak dlžník svoje peňažné plnenie v uvedenom zmysle nevymedzí, započíta sa jeho platba na uspokojenie viacerých samostatných splatných pohľadávok veriteľa v súlade so zásadou priority a pri rovnosti relevantných kritérií podľa zásady proporcionality (pozri komentár k § 559 ods. 1 OZ). Po definitívnom identifikovaní jedného z dlhov, na splnenie ktorého má byť platba započítaná, resp. bez ďalšieho v prípade, ak má dlžník voči veriteľovi iba jeden splatný dlh, sa pri absencii určenia dlžníkom aplikuje § 566 ods. 2. Toto ustanovenie obsahuje pravidlo na započítavanie peňažného plnenia na jednotlivé zložky pohľadávky, v rámci jej vnútornej štruktúry (istina, úroky, iné príslušenstvo).“ Súd v tejto súvislosti rovnako poukazuje na zhodné skutkové tvrdenie žalobcu a žalovaného v 2. rade o tom, že ohľadom splatnosti poskytnutej pôžičky žalovanému v 2. rade nedošlo medzi zmluvnými stranami k dohode. Súd sa nestotožnil s právnym názorom právneho zástupcu žalovaného v 2. rade o tom, že splatnosť žalovanej sumy nastala podaním žaloby, resp. doručením platobného rozkazu žalovanému v 2. rade. K tomu súd poukazuje na to, že v zmysle § 563 OZ bol žalovaný v 2. rade povinný plniť žalobcovi prvého dňa po tom, čo ho o plnenie žalobca požiadal. Za prvú preukázateľnú výzvu žalobcu adresovanú žalovanému v 2. rade súd považoval v predmetnej veci vydaný platobný rozkaz, ktorý bol spoločne so žalobou a jej prílohami doručený žalovanému v 2. rade dňa 05.12.2018.

Žalovaný v 2. rade tak bol povinný plniť žalobcovi až nasledujúci deň, teda dňa 06.12.2018, kedy došlo k splatnosti dlhu žalovaného v 2. rade voči žalobcovi. Žalovaný v 2. rade v konaní tvrdil, že svoj dlh z poskytnutej pôžičky žalobcovi už uhradil, nakoľko po poskytnutí pôžičky došlo z jeho strany k úhrade sumy 99 000 eur na účet žalobcu, a to v prospech jediného splatného dlhu žalovaného v 2. rade voči žalobcovi titulom pôžičky, ktorej zaplataenie je predmetom tejto časti konania. K vráteniu pôžičky podľa názoru žalovaného v 2. rade došlo v zmysle predložených listinných dôkazov nasledovnými čiastkovými úhradami vykonanými na účet žalobcu: dňa 02.09.2017 v sume 25 000 eur, dňa 18.09.2017 v sume 30 000 eur, dňa 17.10.2017 v sume 2 000 eur, dňa 20.10.2017 v sume 10 000 eur a dňa 20.10.2017 v sume 20 000 eur. Súd na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že žalovaný v 2. rade úhradami vykonanými v roku 2017 neplnil žalobcovi titulom vrátenia pôžičky, ktorú mu žalobca poskytol v zistenom reálnom rozsahu 13 000 eur. Žalovaným v 2. rade označené platby, ktorými malo dôjsť k plneniu žalobcom uplatnenej pohľadávky podľa názoru súdu nepredstavujú plnenia v prospech žalobcom uplatnenej pohľadávky, nakoľko táto sa stala splatnou až v deň nasledujúci po doručení výzvy žalobcu na plnenie (platobného rozkazu, žaloby a jej príloh) žalovanému v 2. rade. Nemožno sa preto stotožniť s tvrdením žalovaného v 2. rade, že v čase ním označených čiastkových úhrad bola jedinou splatnou pohľadávkou žalobcu voči žalovanému v 2. rade pohľadávka, ktorú si žalobca uplatnil v tomto konaní, nakoľko z vykonaného dokazovania vyplynul opačný záver, teda že v čase čiastkových úhrad nebola uplatnená pohľadávka žalobcu splatná. Súd v tejto súvislosti uvádza, že záver o tom, že žalovaným v 2. rade označené a preukázané platby v prospech žalobcu nemohli predstavovať (a nepredstavovali) plnenie v prospech žalobcom poskytnutej pôžičky žalovanému v 2. rade v sume 13 000 eur z vyššie uvedených dôvodov je pre posúdenie prejednávanej veci dostatočný. Nebolo úlohou súdu v predmetnej veci za tohto stavu vyhodnocovať a zisťovať účel žalovaným v 2. rade označených platieb (skúmať rozsah splatných záväzkov žalovaného v 2. rade voči žalobcovi v čase čiastkových plnení), ku ktorým došlo pred splatnosťou prejednávaneho dlhu žalovaného voči žalobcovi, nakoľko to nepovažoval vo vzťahu k predmetu konania za relevantné. Súd v predmetnej veci zhrňa, že žalovanému v 2. rade boli preukázateľne odovzdané do dispozície peňažné prostriedky žalobcu v sume 13 000 eur na základe ústne uzatvorenej zmluvy o pôžičke, pričom splatnosť pôžičky nebola zmluvnými stranami dohodnutá. Vzhľadom na uvedené tak ako súd uviedol vyššie sa pohľadávka žalobcu voči žalovanému v 2. rade z titulu uvedenej pôžičky stala splatnou dňa 06.12.2018. Žalovaný v 2. rade netvrdil a zároveň nebolo v konaní ani preukázané to, že po splatnosti tejto pohľadávky došlo zo strany žalovaného v 2. rade k čo i len čiastočnej úhrade, ktorú by bolo možné považovať za splatenie predmetného dlhu žalovaného v 2. rade voči žalobcovi. Nakoľko žalovaný v 2. rade neuniesol ohľadom splatenia svojho dlhu voči žalobcovi bremeno tvrdenia ani dôkazné bremeno, súd výrokom III. tohto rozsudku uložil žalovanému v 2. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi nevrátenú istinu pôžičky v sume 13 000 eur. Výrokom IV. tohto rozhodnutia súd zamietol žalobu čo do rozsahu presahujúceho rozsah v akom bolo konanie zastavené a do rozsahu v akom bol žalobcovi priznaný nárok na plnenie voči žalovaným v 1. a 2. rade, nakoľko v tomto rozsahu súd považoval nárok za nedôvodný. Žalobca taktiež žiadal po čiastočnom späťvzati žaloby priznať úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 70 000 eur od 10.12.2018 do zaplataenia. Splatenosť nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia ako aj na vrátenie plnenia titulom zmluvy o pôžičke sa riadi ustanovením § 563 OZ, v zmysle ktorého ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právny predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Na základe vykonaného dokazovania má súd za to, že čas splnenia tohto dlhu nebol medzi stranami dohodnutý, ani ustanovený právny predpisom a ani určený v rozhodnutí, takže v zmysle § 563 OZ bol žalovaný v 1. rade povinný splniť dlh - vydať bezdôvodné obohatenie prvý deň po tom, čo ho o plnenie žalobca požiadal. Žalobca vyzval žalovaného v 1. rade na vydanie bezdôvodného obohatenia listom zo dňa 20.04.2018, ktorý bol žalovanému v 1. rade doručený dňa 23.04.2018 ako vyplýva z vyjadrenia právneho zástupcu žalovaného v 1. rade zo dňa 04.05.2018. Žalovaný v 1. rade sa tak s plnením žalobcovi dostal do omeškania dňa 25.04.2018, odkedy mu vznikla povinnosť platiť úroky z omeškania z nevráteného plnenia. Nakoľko žalobca požadoval zaplataenie úrokov z omeškania v menšom rozsahu (od 10.12.2018 do zaplataenia) než na aký mu vznikol nárok, súd viazaný žalobným návrhom priznal žalobcovi nárok na zaplataenie úrokov z omeškania v požadovanom rozsahu od 10.12.2018 do zaplataenia. Rovnakým spôsobom súd postupoval ohľadom určenia počiatku omeškania žalovaného v 2. rade s plnením žalobcovi. Na základe vykonaného dokazovania má súd za to, že čas splnenia tohto dlhu nebol medzi stranami dohodnutý, ani ustanovený právny predpisom a ani určený v rozhodnutí, takže v zmysle § 563 OZ bol žalovaný v 2. rade povinný splniť dlh - vrátiť predmet pôžičky prvý deň po tom, čo ho o plnenie žalobca požiadal, k čomu došlo dňa 05.12.2018, v čoho dôsledku bol žalovaný v 2. rade povinný plniť žalobcovi dňa 06.12.2018, teda k jeho omeškaniu s plnením došlo dňa 07.12.2018. Žalovaný v 1. rade sa tak do omeškania s plnením žalobcovi dostal

do omeškania dňa 07.12.2018, odkedy mu vznikla povinnosť platiť úroky z omeškania z nevráteného plnenia. Nakoľko žalobca požadoval zaplatenie úrokov z omeškania v menšom rozsahu (od 10.12.2018 do zaplatenia) než na aký mu vznikol nárok, súd viazaný žalobným návrhom priznal žalobcovi nárok na zaplatenie úrokov z omeškania v požadovanom rozsahu od 10.12.2018 do zaplatenia. Vzhľadom k uvedenému súd postupom podľa § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka priznal žalobcovi voči žalovanému v 1. a 2 rade úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z priznanej istiny od 10.12.2018 do zaplatenia. Žalovaný v 2. rade v priebehu konania navrhoval doplnenie dokazovania a to výsluchom svedka pána A. R.. Súd uvedený návrh na doplnenie dokazovania zamietol, keďže napriek opakovaným pokusom zo strany súdu nebolo možné zabezpečiť účasť navrhovaného svedka na pojednávaní, keďže sa mu nepodarilo doručiť predvolanie na pojednávanie. K tomu súd poznamenáva, že tunajší súd vo veci obžalovaného žalovaného v 2. rade vedeného pod sp.zn. 4T/26/2020 sa taktiež pokúšal predvolať A. R. na hlavné pojednávanie za účelom jeho výsluchu, avšak ani v tomto súdnom konaní sa nepodarilo zabezpečiť jeho účasť, keďže sa nepodarilo zistiť aktuálne miesto pobytu navrhovaného svedka. Na pojednávaní nariadenom na deň 23.06.2022 žalovaný v 2. rade navrhol doplniť dokazovanie výsluchom manželov W. R. A. a W. A. A. a to za účelom preukázania, či títo svedkovia žiadali vrátenie peňazí, ktoré požičali žalobcovi a či náhodou nie sú zapojení do finančných prevodov a machinácií žalobcu a pána R.. Uvedený návrh na doplnenie dokazovania súd zamietol a to z dôvodu aplikácie sudcovskej koncentrácie konania podľa § 153 CSP, keďže uvedený prostriedok procesnej obrany nebol žalovaným v 2. rade uplatnený včas. Žalovaný v 2. rade uvedený návrh na vykonanie výsluchu uvedených svedkov navrhol až na pojednávaní konanom dňa 23.06.2022, na ktorom mal byť vykonaný iba prípadný výsluch svedka A. R., ak by sa žalovanému v 2. rade podarilo zabezpečiť jeho účasť na pojednávaní, a následne v zmysle záverov pojednávania konaného dňa 27.04.2022 malo dôjsť zo strany právnych zástupcov k záverečným návrhom podľa § 182 CSP. Uvedené vyplýva aj zo skutočnosti, že právny zástupca žalobcu doručil súdu dňa 15.06.2022 písomné záverečné vyjadrenie, a to v zmysle záverov pojednávania konaného dňa 27.04.2022.

9. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ustanovenia § 262 ods. 1 a 2, § 255 ods. 1 a § 257 Civilného sporového poriadku s tým, že žalobca mal vo vzťahu k nároku uplatnenému voči žalovanému v 1. rade úspech v časti o zaplatenie sumy 57 000 eur, v ktorej súd žalobe žalobcu vyhovel, v časti uplatnených nárokov v sume 13 000 eur žalobu zamietol. Žalobca tak bol vo vzťahu k žalovanému v 1. rade úspešný v časti 81,43 % žalobou uplatneného nároku a žalovaný v 1. rade vo výške 18,57 % žalobou uplatneného nároku. Po zohľadnení vzájomného pomeru úspechu a neúspechu strán sporu, súd priznal žalobcovi voči žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 62,86 %. Pokiaľ ide o rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade, súd uvádza, že procesne úspešnejším bol v tejto časti konania žalovaný v 2. rade, teda v zmysle § 255 ods. 1 CSP by mu prináležal nárok na náhradu trov konania v rozsahu jeho čistého procesného úspechu. Súd však v predmetnej veci vzhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP v dôsledku ktorých rozhodol tak, že vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade nepriznal stranám nárok na náhradu trov konania. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax. To však neznamená, že tým vytvára priestor na nekontrolovanú voľnú úvahu súdu. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (pozri k tomu napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2MCdo 17/2009, sp. zn. 5Cdo 67/2010 či sp. zn. 3MCdo 46/2012) nemožno § 257 považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľe), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradit' trovy konania výnimočne prihliadnuť. Túto normu preto nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú, a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Aj tu však treba skúmať, či nejde o výnimku z výnimky, či teda na ponechanie účinkov právnej normy nie sú dané dôvody. Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (k tomu napr. nálezy Ústavného súdu ČR, III. ÚS 292/07 či I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (pozri nález Ústavného súdu ČR, III. ÚS 727/2000). Súd pri posudzovaní aplikácie § 257 v predmetnej veci prihliadol na podiel strán na priebehu sporu a povahu a okolností sporu. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, žalovaný v 2. rade

v predmetnom spore prezentoval postupne viaceré verzie svojej procesnej obrany, ktoré sa od seba zásadným spôsobom líšili. Žalobca inicioval konanie v krátkom čase po tom, čo sa dozvedel o tom, že jeho peňažné prostriedky v značnej sume neboli zaslané žalovanému v 2. rade v zmysle dohody, ale na účet žalovaného v 1. rade. Žalobca v čase začatia konania a ani v jeho priebehu po zmenách skutkových tvrdení žalovaného v 2. rade prakticky ani nemal možnosť určiť rozsah plnenia, ktoré môže od tohto žalovaného požadovať, a to práve z dôvodu zmien obrannej argumentácie žalovaného v 2. rade. Súd okrem uvedeného prihliadol pri aplikácii ustanovenia § 257 CSP aj na to, že žalobca v spore v podstate dosiahol sledovaný cieľ, teda zaplatenie sumy celkom 70 000 eur s príslušenstvom. Súd prípadnú aplikáciu všeobecného pravidla pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania považoval za neprímerane prísnu voči žalobcovi, a to aj s ohľadom na vyššie uvedené okolnosti a zároveň by priznanie náhrady trov konania procesne úspešnejšiemu žalovanému v 2. rade voči žalobcovi považoval za nespravodlivé. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

10. Voči rozsudku súdu prvej inštancie podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, žalovaný 1/ a žalovaný 2/.

11. Žalobca v podanom odvolaní uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie napáda vo výroku IV. a súvisiacom výroku V. z dôvodov normovaných ustanovením § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. V podanom odvolaní uviedol, že navrhuje, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že zaviazá žalovaných 1/ a 2/, aby žalobcovi spoločne a nerozdielne zaplatili sumu 70 000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 70 000 eur od 10.12.2018 do zaplatenia. Žalobca sa stotožňuje so skutkovým a právnym posúdením veci teda, že žalobca poskytol po dohode so žalovaným 2/ na účet žalovaného 1/ dňa 25.08.2007 na sumu 70 000 eur. Žalobca sa rovnako stotožňuje s tým, že súd konštatoval, že medzi žalobcom a žalovaným 1/ neexistoval žiaden právny titul na úhradu danej sumy, a teda sa v celom rozsahu stotožňuje s tým, že sa na strane žalovaného 1/ jedná o právny vzťah bezdôvodného obohatenia. Zároveň v konaní nie je sporné, že žalobca pri poskytnutí sumy 70 000 eur konal na základe dohody so žalovaným 2/. Žalobca sa rovnako stotožňuje so skutkovými závermi súdu o tom, že časť tejto sumy vo výške 13 000 eur žalovaný 1/ bezhotovostne previedol na účet žalovaného 2/, pričom žalobca je však toho názoru, že predmetná skutočnosť nemení nič na okolnosti, že z dlhu voči žalobcovi majú byť zaviazaní žalovaní 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne. Je zjavné, že žalovaní 1/ a 2/ po tom čo žalobca previedol sumu 70 000 eur na účet žalovaného 1/ nakladali s týmito peňažnými prostriedkami bez toho, aby na toto nakladanie mal žalobca akýkoľvek dosah. Je teda možné konštatovať, že tak konali podľa vlastného uváženia, respektíve podľa nejakej ich vlastnej dohody. Tiež je zjavné, že žalovaný 1/ a žalovaný 2/ mali medzi sebou iné vzájomné vzťahy. Zo solidárnych záväzkov má veriteľ samostatnú pohľadávku voči každému spoludlžníkovi a môže vymáhať splnenie záväzku v celom rozsahu alebo jeho časť voči jednému alebo niekoľkým alebo proti všetkým spoludlžníkom, a to súčasne alebo postupne. Splnenie záväzku však jedným z dlžníkov spôsobuje voči veriteľovi zánik záväzkov ostatných spoludlžníkov. V danej veci sa žalobca nestotožňuje s právnym posúdením súdu, že medzi žalobcom na jednej strane a žalovanými 1/ a 2/ na druhej strane sa nemá jednať o solidárny záväzok. Proti názoru, že podmienkou existencie solidárneho záväzku je spoločný jednotný právny dôvod jeho vzniku svedčila legislatívna prax, ktorá pripustila solidárny charakter záväzku, ktorý vznikol síce na základe rôznych právnych dôvodov, ktoré si navzájom konkurujú, ale v konečnom dôsledku je predmet plnenia veľmi podobný. Takým spôsobom vzniká napríklad solidárne ručenie viacerých samostatne ručiacich veriteľov alebo záväzkov viacerých poisťovní, ktoré na rovnakú dobu a na rovnakom majetku prevzali záväzok na poistné plnenie. Na základe toho začal prevládať názor, že totožnosť právneho základu nie je vhodným kritériom, ktoré by odlišovalo pravú solidaritu od nepravej. O solidaritu môže ísť aj vtedy, ak za tú istú škodu bude súčasne niekto zodpovedať za porušenie zmluvného záväzku a niekto iný za porušenie mimozmluvnej povinnosti bez ohľadu na to, či ide o subjektívnu alebo objektívnu zodpovednosť. V danom prípade je tak zjavné, že žalobcom v žalobe uplatnený nárok na zaplatenie sumy 70 000 eur od oboch žalovaných spoločne a nerozdielne s tým, že plnením jedného z nich zaniká v danom rozsahu povinnosť plniť druhým z nich je dôvodný, a to bez ohľadu na to akú sumu žalovaný 1/ skutočne previedol žalovanému 2/ a bez ohľadu na to, ktorý zo žalovaných mal z tohto plnenia žalobcu skutočne peňažný prospech. Táto otázka je relevantná pre prípadné posudzovanie regresného nároku medzi žalovanými v prípade, ak jeden z nich bude plniť voči žalobcovi z uvedeného titulu. Nie je to ale rozhodujúce pre posúdenie uplatneného nároku žalobcu v tomto konaní.

12. Žalovaný 1/ v podanom odvolaní uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie napáda vo výroku II. a v súvisiacom výroku V. z dôvodov normovaných ustanovením § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. V podanom odvolaní uviedol, že skutkový stav predstavuje situáciu kedy je predmet pôžičky na základe dohody medzi veriteľom a dlžníkom odovzdaný tretej osobe. Súdna prax výslovne pripúšťa, že k vzniku zmluvy o pôžičke medzi veriteľom a dlžníkom dochádza aj takýmto odovzdaním predmetu pôžičky tretej osobe. Následne poukázal na rozsudok NS ČR sp.zn. 28Cdo/3790/2008 zo dňa 11.11.2008, sp.zn. 28Cdo/4279/2016 zo dňa 12.10.2016 a sp.zn. 33Cdo/4312/2008 zo dňa 29.09.2010. Podľa názoru odvolateľa aj keď sa jedná o závery prijaté všetkými súdmi tieto vychádzajú z rovnakej právnej úpravy, a preto nie je dôvod na ich neaplikovanie aj v prejednávanej veci. Napokon obdobný záver prijal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, pričom predmetné rozhodnutie bolo zverejnené pod sp.zn. 3Obo/399/1998 zo dňa 07.05.1999. V zmysle uvedeného súd prvej inštancie prijal nesprávny záver, že na strane žalovaného 1/ prišlo k bezdôvodnému obohateniu. Žalobca poskytol žalovanému 2/ pôžičku vo výške 70 000 eur, a to plnením na účet žalovaného 1/. Citované rozhodnutia by boli aplikovateľné aj keby medzi žalobcom a žalovaným 2/ nedošlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke a jednalo sa o iný zmluvný vzťah, prípadne o plnenie na základe právneho dôvodu, ktorý neskôr odpadol. V nadväznosti na uvedené bolo nadbytočné skúmanie akým spôsobom žalovaný 1/ naložil s peňažnými prostriedkami prijatými na účet. V prípade, ak malo na strane žalovaného 1/ dôjsť k vzniku bezdôvodného obohatenia toto muselo vzniknúť už okamihom prijatia finančných prostriedkov na účet a bolo by nepodstatný ich ďalší osud. V tejto súvislosti potom ani nie je zjavné v akom okamihu vzniklo na strane žalovaného 1/ tvrdené bezdôvodné obohatenie. Ak súčasť prijatých prostriedkov výške 13 000 eur ako bezdôvodné obohatenie neposúdil potom toto nemohlo vzniknúť okamihom prijatia sumy 70 000 eur na účet. Taktiež závery súdu prvej inštancie ohľadne vzniku bezdôvodného obohatenia považuje odvolateľ za nepreskúmateľné. Súd takéto závery v rozsudku neuvádza, pričom len stroho konštatuje, že na strane žalovaného 1/ došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu. Naplnenie konkrétnych znakov tejto skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia však už neodôvodňuje. Aj keď sa v zmysle uvedeného súd vôbec nemal zaoberať nakladaním s finančnými prostriedkami po ich poukázaní na účet žalovaného 1/, súd v tomto smere dospel k nesprávnym skutkovým záverom. Žalovaný 1/ totiž sumu 70 000 eur odovzdal žalovanému 2/ čo obaja z nich potvrdili. Taktiež nie je nesprávne skutkové zistenie súdu o tom, že dohoda medzi žalobcom a žalovaným ohľadom splatnosti pôžičky nebola, čo musí nutne prezumovať vo vzťahu k predčasnosti podanej žaloby a právny dôvod samotnej žaloby. Súd ustálil, že išlo o pôžičku bez splatnosti, z vykonaného dokazovania však vyplynulo priamo z výpovedí žalobcu, že išlo o jednotlivé pôžičky na kúpu nehnuteľností s dohodnutou splatnosťou po predaji zakúpených nehnuteľností. Zároveň odvolateľ poukazoval na obsah výsluchu samotného žalobcu. V jeho kontexte považuje žalovaný 1/ skutkový záver o tom, že si mal žalovaný 1/ ponechať časť peňazí vo výške 57 000 eur za nelogický, v rozpore s vykonaným dôkazom, a to výsluchom žalobcu dňa 03.05.2021. Písomné potvrdenie o uzavretej dohode zo dňa 23.04.2018 podpísané u notára žalovaným 2/ súd vyhodnotil v bode 86 rozsudku ako nevierohodné a účelové. Tento skutkový záver súdu hodnotí žalovaný 1/ ako prekvapivý. Písomné potvrdenie predstavuje právny úkon a tento môže byť buď platný, neplatný, respektíve relatívne neplatný. Právo nedelí právny úkon na vierohodný a nevierohodný. Súd argumentoval aj tým, že žalovaný 2/ spísal potvrdenie dňa 23.04.2018 teda až v deň kedy bola žalovanému 1/ doručená výzva právneho zástupcu žalobcu na vrátenie peňazí a táto skutočnosť doviedla súd k záveru o tom, že predmetné potvrdenie bolo vyhotovené za účelom zbavenia zodpovednosti žalovaného 1/ za vzniknuté bezdôvodné obohatenie bez toho, aby boli peňažné prostriedky žalobcu reálne vrátené žalovanému 2/. Uvedený záver súdu hodnotí žalovaný 1/ ako vyslovene špekulatívny bez opory vo vykonanom dokazovaní. Hodnotiacia úvaha súdu musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a musí byť aj preskúmateľná v inštančnom postupe. Za stavu, že neexistuje písomné potvrdenie toho kto peniaze prijal teda potvrdenie žalovaného 2/ v konaní o tom, že peniaze prijal za súčasnej absencie iného dôkazu o opaku je úvaha súdu o tom, že si mal peniaze žalovaný 1/ ponechať je nepreskúmateľná. Súdom prezentovaná úvaha je podľa žalovaného 1/ v podmienkach kontradiktórnosti civilného sporového konania neudržateľná, nakoľko znamená, že ani písomné potvrdenie o prevzatí peňazí a opakované ústne potvrdenie o ich prevzatí nestačí na preukázanie skutočnosti, že žalovaný 1/ sa bezdôvodne neobohatil. V takom prípade neexistuje ani len možnosť brániť sa žalovanému 1/ o tom, že si peniaze neponechal, pretože iný dôkazný prostriedok pri súčasnom vylúčení písomného potvrdenia a výpovede žalovaného 2/ v podstate neexistuje. Z tohto dôvodu odvolateľ žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil vo výroku II. a žalobu voči žalovanému 1/ zamietol a priznal mu 100 % náhrady trov konania vrátane trov odvolacieho konania.

13. Žalovaný 2/ v podanom odvolaní uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie napáda vo výroku III. a v súvisiacom výroku V. z dôvodov normovaných ustanovením § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. V podanom odvolaní uviedol že pojem „povinný splniť“ nevyklučuje, aby dlžník plnil dlh dobrovoľne predtým ako je na to povinný pod napríklad sankciou úroku z omeškania. V konaní žalobca netvrdil a ani nepreukázal, že by nebol žalovaný 2/ oprávnený plniť pred lehotou splatnosti. Argumentácia súdu v bode 94 odôvodnenia rozsudku je preto viac ako prekvapivá a de facto navodzuje dojem, že dlžník teda žalovaný 2/ nemôže uhradiť dlh predtým ako je na to vyzvaný veriteľom teda žalobcom. Takáto myšlienková konštrukcia je viac ako zarážajúca, nakoľko po splatnosti dlhu nastupuje úrok z omeškania, teda súd v bode 94 odôvodnenia rozsudku tvrdí, že je možné údajne započítať len úhrady, ktoré boli až po tom, čo by bol dlžník v omeškaní teda v protiprávnom stave tak je týmto názorom súdu upreté právo dlžníka vyžadovať od veriteľa postup v zmysle § 566 ods. 1 OZ a teda, že veriteľ je povinný prijať aj čiastočné plnenie, ak to neodporuje dohode alebo povahe pohľadávky. Zároveň v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka dlžník je oprávnený plniť i bez výzvy veriteľa. V takom prípade je veriteľ povinný prijať predmet plnenia s výnimkou prípadu, ak prijatie plnenia by bolo z jeho strany spojené s veľkými ťažkosťami, respektíve by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Odvolateľ zdôrazňuje, že žalobca žiadne plnenie od žalovaného 2/ neodmietol ani nevrátil. Odmietnutie plnenia od žalovaného 2/ či jeho vrátenie žalovanému 2/ žalobca v konaní netvrdil a ani nepreukázal. Jedná sa teda o zásadne arbitrárne rozhodnutie a je porušené právo na spravodlivý proces a rovnosť zbraní. Nakoľko je neplatné popretie úhrad na žalovanú sumu zo strany žalobcu tak súd postupoval v rozpore s Civilným sporovým poriadkom ak odmietol započítať úhrady práve na žalovanú sumu. Súd nepoukázal na ustanovenie žiadneho § ako ani na ustálenú judikatúru vyšších súdnych autorít, z ktorej by plynulo, že nie je možné započítať plnenie na dlh najskôr splatný, ak boli prvé vykonané úhrady a až tak nastala splatnosť. Odvolateľ zdôraznil, že zmysle záväzného pokynu odvolacieho súdu sa mal súd prvej inštancie zaoberať úhradami od žalovaného 2/ v prospech žalobcu, ktoré nastali po poukázaní žalovanej sumy a prvostupňový súd mal vyhodnotiť, ktorá platba bola na ktorý z dlhov žalovaného 2/. Nakoľko žalovaný 2/ poukázal na ustanovenie § 566 OZ a na zásadu priority tak súd nepostupoval správne, ak odmietol priradiť úhrady vo výške 99 000 eur na najskôr splatný dlh, a to 70 000 eur. Zásada priority neuvádza, že musí byť prv splatný dlh, aby mohli byť na daný najskôr splatný dlh započítané úhrady. Opačný výklad by znamenal popretie princípu priority. Za žalovaným tohto dlhu si žalobca vybral splatnosť len tohto jedného druhu. Ak by žalobca zažaloval aj ostatné dlhy a nastala by ich splatnosť v rovnakom momente uplatnil by sa princíp proporcionality, a teda by boli jednotlivé dlhy uhradené z poukázaných 99 000 eur len pomerne. Avšak, nakoľko tak žalobca neučinil a vybral si len jeden dlh, sumu, ktorú poukázal na účet žalovaného 1/ tak vlastným konaním žalobca stanovil splatnosť len tohto jedného dlhu. Ohľadne bodu 86 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie odvolateľ uviedol, že žalobca listinu v podobe potvrdenia žalovaného 2/ nepoprel, a preto súdu neprislúcha hodnotiť dôveryhodnosť danej listiny a s ohľadom na skutočnosť, že sa jedná o vyslovene nepopretú skutočnosť, tak ju možno hodnotiť ako nespornú. Zároveň nie je pravdou, že by súdu neboli predložené iné dôkazy, za dôkaz slúži aj výsluch strany, obaja žalovaní zhodne potvrdili, že peniaze od žalobcu boli poukázané či odovzdané žalovanému 2/. Následne mal odvolateľ za to, že v odôvodnení súdu nesmú byť nelogické závery. Úvaha súdu o tom, že si ponechal žalovaný 1/ peniaze od žalobcu je absurdná a nebola podporená žiadnym iným dôkazom. V zmysle negatívnej dôkaznej teórie sa presúva dôkazné bremeno a žalovaní preukázali, že peniaze boli odovzdané žalovanému 2/. Zároveň žalovaný 1/ nemal žiaden logický dôvod si ponechávať cudzie peniaze, ak vedel, že tieto boli poukázané na jeho účet za účelom, aby ich previedol a odovzdal žalovanému 2/. Žalobca nesmeroval dokazovanie k zisteniu, či žalovaný 1/ bol v čase prijatia peňazí pre žalovaného 2/ vo finančnej núdzi, a teda či mal dôvod a motív na to, aby si ponechal akékoľvek peniaze. Súd teda má preukázané, že minimálne 51 000 eur žalovaný 1/ vybral v rozhodnom období z banky. Nebolo preukázané, že by dané peniaze použil žalovaný 1/ na akýkoľvek iný účel alebo ich inak strovil. Na nesprávny názor súdu ohľadne žalovaného 1/ poukazuje žalovaný 2/ z dôvodu, že celý rozsudok je arbitrárny, hrubo favorizujúci žalobcu a upierajúci akékoľvek práva žalovaným. Súd nepovažuje žiadne z tvrdení žalovaných za pravdivé, nahrádza aktivitu žalobcu a úplne ignoruje vlastné výpovede žalobcu, ktorý popiera hotovostné platby od žalovaného 2/. Zároveň nedoloženie žiadnych ponúk nehnuteľností od žalovaného 2/ žalobcovi má za následok neunesenie dôkazného bremena o dôvode poskytnutých peňazí od žalobcu žalovanému 2/. Totiž, ak nie je preukázané, že by žalovaný 2/ investoval peniaze žalobcu do nehnuteľností, tak je na žalobcovi, aby preukázal dôvod, pre ktorý poskytol žalovanému 2/ státisíce eur, a to v situácii kedy nemal všetky peniaze späť. Z tohto dôvodu žalovaný 2/ požadoval, aby rozsudok súdu prvej inštancie bol zmenený tak, že žalobu v celom rozsahu súd zamietne a prizná žalovaným náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

14. Následne žalovaný 2/ zaslal súdu rozpracovanie už uvedených odvolacích dôvodov, pričom namietal skutočnosť, že súd nepriznal žalovanému 2/ trovy ani z časti, pričom súd neumožnil žalovanému 2/ sa vyjadriť k súdom zamýšľanej aplikácii § 257 CSP. Nakoľko súd prvej inštancie explicitne nevyzval strany k vyjadreniu sa k použitiu § 257 CSP má žalovaný 2/ za to, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces a aplikácia § 257 CSP bola viac ako prekvapivá.

15. K odvolaniu žalobcu, replike a duplike žalobcu sa vyjadrili žalovaný 1/ a žalovaný 2/. Žalovaný 1/ uviedol, že z vykonaného dokazovania aj zo vzrušujúceho predchádzajúceho uznesenia odvolacieho súdu je zrejmé, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným 1/ mal byť po hmotnoprávnej stránke založený na skutkovej podstate bezdôvodného obohatenia a právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným 2/ mal byť založený po hmotnoprávnej stránke titulom pôžičky. V danom prípade ide teda o zjavný prípad nepravnej pasívnej solidarity, ktorá vylučuje žalobcom navrhovanú formuláciu výroku rozsudku v podanom odvolaní. Preto považuje žalovaný 1/ odvolanie žalobcu ako nedôvodné a účelné, sledujúce len ďalšiu vykonateľnosť prípadnej celej judikovanej povinnosti plniť pre žalobcu zo strany žalovaného 1/ a vzhľadom na už súčasnú neexistenciu žiadneho majetku na strane žalovaného 2/, ktorý by bol postihnuteľný exekúciou. Je nelogické, aby žalobca mohol požadovať od žalovaného 2/ aj vrátenie peňazí titulom bezdôvodného obohatenia, ktoré mal domnelo podľa súdu prvej inštancie získať žalovaný 1/, ak žalovaný 2/ zjavne podľa záveru súdu prvej inštancie žiadne bezdôvodné obohatenie nezískal. To platí aj naopak, je absurdné, aby žalovaný 1/ mal mať judikovanú povinnosť plniť titulom pôžičky, ak žiadnu pôžičku od žalobcu neobdržal, čo napokon potvrdil opakovane aj sám žalobca v priebehu konania pred súdom prvej inštancie. K odvolaniu žalobcu, replike a duplike žalobcu žalovaný 2/ uviedol, že žalovaný 1/ a 2/ netvorí ani nerozlučné ani nútené spoločenstvo. Žalobca za účelom preukázania solidárneho záväzku neprodukoval v konaní žiadne dôkazy, žiadne tvrdenia a nejedná sa o spoločný dlh. Zároveň poukazuje na skutočnosť, že žalobca podal odvolanie len voči výroku IV. a V. rozsudku, avšak nie voči výroku II. a III. rozsudku súdu prvej inštancie. Nakoľko sú výroky IV. a V. späté s výrokmi II. a III. je odvolanie vnútorne rozporné. Žalobca totiž nenapadol výroky II. a III. a od výroku o trovách nezávislý výrok o povinnosti žalovaných zaplatiť istinu. Žalobca vo svojom odvolaní poukazuje na údajnú nepravú pasívnu solidaritu žalovaných 1/ a 2/ na základe čoho by podľa názoru prezentovanom žalobcom mali byť žalovaný 1/ a 2/ zaviazaní spoločne a nerozdielne k úhrade žalovanej sumy. S danou argumentáciou žalobcu sa nie je možné stotožniť. Nie je totiž objektívne možné, aby žalovaný 1/ bol povinný spoločne a nerozdielne spolu so žalovaným 2/ uhradiť sumu, o ktorú sa nemohol bezdôvodne obohatiť. Ak sa totiž žalovaný 1/ bezdôvodne neobohatí o tú ktorú sumu tak nemôže byť zviazaný k jej úhrade. Nejedná sa o ručenie či o náhradu škody. Nepriama solidarita je aplikovateľná najmä v súvislosti s právom na náhradu škody o čo sa v prejednávanom prípade nejedná. Súd prvej inštancie tým, že odmietol arbitrárne princíp priority pri započítaní úhrad na dlh najskôr splatný nastolil de facto protiprávny stav. Nie je totiž prípustné, aby si veriteľ ponechal peňažné prostriedky a tieto neboli započítané na žiaden dlh existujúci u dlžníka. Argumentácia súdu je preto prekvapivá, arbitrárna a hrubo porušujúca právo žalovaného 2/ na spravodlivý proces. Žalovaný 2/ už v konaní pred súdom prvej inštancie poukázal na neúčinné en bloc popretie účelu úhrad zo strany žalobcu. Žalobca neuviedol na aké iné plnenie dané úhrady údajne boli, a preto jeho popretie v zmysle, že sa nejedná o úhradu žalovaného dlhu je neúčinné. Predmetom sporu nie sú všetky údajné dlhy žalovaného 2/ voči žalobcovi. Žalobca si vybral ten údajný dlh, ktorý bol poukázaný na účet žalovaného 1/. Nie je preto možné argumentovať údajnými inými dlhmi žalovaného 2/ voči žalobcovi. Súd zároveň hrubo favorizuje žalobcu, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces u žalovaného 2/. Súd favorizuje žalobcu aj v tom smere, že vlastnou aktivitou a protiprávne kompenzuje pasivitu žalobcu. Súd suploval konanie žalobcu a svojvoľne uviedol, že sa pri súkromnej listine a potvrdení jedná o nedôveryhodný dôkaz. Súdu však takéto právo neprislúcha. Na margo menenia skutkových tvrdení žalovaného 2/ opätovne poukazujeme na zásadu priority a skutočnosť, že jedine žalovaná suma bola splatná. Je teda irelevantné aké boli tvrdenia žalovaného 2/. Ten nemusel uviesť de facto žiadne tvrdenie. Nie je pravda, že pri nepravnej solidarite môže vzniknúť nárok medzi žalovanými na zaplatenie regresnej náhrady. Tu odvolateľ poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp.zn. 26CoE/6/2020 z 30.07.2020, v ktorom sa uvádza, že v prípade nepravnej solidarity ide na rozdiel od pravej solidarity o konkurenciu viacerých samostatných nárokov na plnenie, ktoré majú síce samostatný právny dôvod vzniku, ale prostredníctvom nich sa uspokojuje rovnako ako v prípade pravej solidarity jeden a ten istý záujem veriteľa. V prípade nepravnej solidarity je následný regres vo vnútornom vzťahu medzi zviazanými osobami možný iba v prípade, ak tak v súvislosti so splnením záväzku jedným zo zviazaných subjektov výslovne ustanoví zákonná úprava. Najpodstatnejším rozdielom medzi pravou a nepravou solidaritou je teda práve to, že pri pravej solidarite má vo vnútornom vzťahu medzi zviazanými osobami platiaci dlžník právo regresu.

Pri nepravnej solidarite toto právo v zásade nemá iba, že by mu ho zákon výslovne priznával, k čomu odvolací súd doplnil, že tak je tomu napríklad pri ručení, kde Občiansky zákonník v § 550 priznáva ručiteľovi, ktorý dlh splnil právo požadovať od dlžníka náhradu za plnenie poskytnuté veriteľom. Žalobca netvrdil v tomto prípade a ani nepreukázal, že by mal žalovaný 1/ ručiť za žalovaného 2/.

16. K odvolaniu žalovaného 1/ a k odvolaniu žalovaného 2/, ich replike a duplike sa vyjadril žalobca. Žalobca vo svojich podaniach uviedol nasledovné. K odvolaniu žalovaného 1/ uviedol žalobca, že je toho názoru, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil skutočnosť, ako žalovaný 1 konal potom, čo mu boli peňažné prostriedky vo výške 70 000,- € od žalobcu a teda že s nimi nakladal podľa vlastného uváženia, pričom v tomto smere má za irelevantné, že peniaze sú druhovo určenou vecou. Ani obrana žalovaného 1, že zmluva o pôžičke je reálnym kontraktom a že aj prevodom prostriedkov na účet inej osoby ako dlžníka (ak sa na tom veriteľ a dlžník dohodnú) dochádza k vzniku právneho vzťahu zo zmluvy o pôžičke medzi veriteľom a dlžníkom, nemôže vyvrátiť právny záver o tom, že medzi žalobcom a žalovaným 1 žiadny právny vzťah neexistoval a že sa tak na strane žalovaného 1 jedná o bezdôvodné obohatenie. Práve z uvedeného dôvodu sa žalobca domáha svojho nároku voči obom žalovaným spoločne a nerozdielne, teda plnením jedného z nich v celom rozsahu zaniká aj povinnosť druhého z nich plniť žalobcovi. Má za to, že nie je úlohou žalobcu v tomto smere rozlišovať, ako si inkasované peňažné prostriedky medzi sebou podelili žalovaný 1 a žalovaný 2, čo platí o to viac, že z dokazovania vyplynulo, že aj žalovaní medzi sebou mali právny vzťah titulom zmluvy o pôžičke, z ktorého mal žalovaný 1 nárok na vrátenie pôžičky od žalovaného 2, ktorý zmluvný vzťah bol v čase realizácie pôžičky od žalobcu nevysporiadaný. Právna otázka, ktorú riešil Najvyšší súd ČR v konaní 28Cdo/4279/2016, na ktorý poukazuje žalovaný 1, je diametrálne odlišná od právnej otázky riešenej v tomto konaní. Podstata onej veci bola v tom, že dlžník zo zmenky sa žalobou o vydanie bezdôvodného obohatenia domáhal voči tretej osobe vrátiť plnenie, ktorým zamýšľal plniť časť zmenkového dlhu voči veriteľovi, avšak v konaní o vydanie zmenkového platobného rozkazu v prospech veriteľa sa nedomáhal toho, aby súd takto plnenú čiastku už veriteľovi nepriznal. Keďže konanie o vydanie zmenkového platobného rozkazu na plnú sumu bolo v čase rozhodovania Najvyššieho súdu ČR už právoplatne skončené, súd nevidel dôvod na to, aby sa dlžník ako žalobca mohol úspešne domáhať voči osobe, ktorej na účet zaslal čiastočné plnenie dlhu, vydania bezdôvodného obohatenia. Nešlo teda o poskytnutie pôžičky na účet osoby odlišnej od dlžníka, ale o splatenie časti dlhu na účet odlišný od osoby veriteľa. Podstata rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR tak bola iná, ako je podstata tohto sporu. Aj záver žalovaným 1 označovaného rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/4312/2008 zo dňa 29.9.2010 poukazuje na to, že žalovaný 2 je pasívne vecne legitimovaný v tomto konaní na zaplatenie celej požičanej sumy. Nepoukazuje však na to, aby pasívne vecne legitimovaný popri žalovanému 2 nemal byť zároveň aj žalovaný 1. Stranami onoho sporu boli veriteľ a dlžník, teda nie osoba, na ktorej bankový účet boli peňažné prostriedky prevedené, preto súd ani neriešil otázku pasívnej legitímácie takejto osoby. Z týchto judikátov, ani z odkazu na Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 07.05.1999, sp. zn. 3Obo/399/98, Zb. NS vydanie 5, ročník 1999, str. 49 pod č. 102/1999 nemožno prijať právny záver, že by žalovaný 1 nebol v tomto konaní pasívne legitimovaný. Stotožňuje sa s konštatovaním žalovaného 1, že bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného 1 nastalo už momentom prijatia finančných prostriedkov na účet a nebolo potrebné skúmať ich ďalší osud. Tento ďalší osud finančných prostriedkov by následne mohol byť relevantný iba v konaní, kde by sa jeden zo žalovaných domáhal voči druhému žalovanému náhrady za to, že plnil voči žalobcovi časť alebo celý záväzok, na ktorý by boli zaviazaní spoločne a nerozdielne. To však podľa jeho názoru nie je účelom tohto konania. Žalobca je toho názoru, že bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného 1 nastalo momentom prijatia peňažných prostriedkov, a vo výške 70 000,- €. Spoločne so žalovaným 1 aj žalobca považuje v tomto konaní za nadbytočné skúmať, či a akú časť sumy 70 000,- € žalovaný 1 previedol následne žalovanému 2. Ak tak súd prvej inštancie vykonal, tak sa stotožňuje v celom rozsahu s právnym posúdením, ktorým dospel k záveru, že prehlásenia žalovaného 2 sú účelové a v celom rozsahu nedôveryhodné, a to s ohľadom na ďalšie dôkazy produkované v konaní a postoj žalovaného 2 prezentovaný v konaní. Samotné tvrdenie žalovaného 2 tak nemá takú relevanciu, aby mohlo byť považované za nespochybniteľné a pravdivé, práve naopak. Ani z výpovede žalobcu v tej časti, kde mal uvádzať, že si u žalovaného 2 overoval, či dostal všetky poskytnuté pôžičky nemôžu znamenať to, že by tým mal žalobca potvrdiť, že žalovaný 1 previedol sumu 70 000,- € žalovanému 2. Žalovaný 2 mohol tak maximálne potvrdiť to, že suma 70 000,- € bola pripísaná na účet, na ktorom sa so žalobcom dohodli, čo bol účet žalovaného 1. Žalobca nikdy neskúmal, či žalovaný 1 odovzdal žalovanému 2 poskytnutú pôžičku, pretože nemal vedomosť o tom, že žalovaný 2 nie je vlastníkom účtu, ktorý žalovaný 2 označil ako účet, na ktorý má žalobca pôžičku poskytnúť. Bol toho názoru, že zisťovanie reálnej causy poskytnutých pôžičiek nebolo v konaní natoľko relevantné, aby mali byť k tomu

vypočúvaní ďalší svedkovia, teda ani osoba, ktorú iba žalovaný 2 označoval ako sudcu Okresného súdu Bardejov a o ktorého identite nemal žalobca žiadne vedomosť. Dnes je žalobca toho názoru, že sa jednalo o výmysel zo strany žalovaného 2, aby dal svojim plánom, ktoré prezentoval žalobcovi aby od neho vylákal peňažné pôžičky, väčšiu vážnosť. Žalobca tak ani nikdy nemohol dať návrh na vypočutie takéhoto svedka, keďže nemá o ňom žiadnu bližšiu vedomosť. K odvolaniu žalovaného 2/ žalobca uviedol, že má za to, že odvolanie žalovaného 2 je v celom rozsahu nedôvodné a navrhuje, aby ho odvolací súd zamietol. V časti, kde žalovaný 2 podal odvolanie proti výroku č. V navrhuje, aby ho súd odmietol, keďže tento výrok sa žalovaného 2 netýka a teda nebol vydaný v jeho neprospech. Domnieva sa, že ide o chybu v písaní a žalovaný 2 mal záujem podať odvolanie okrem výroku č. III aj proti výroku č. VI. (a nie V.). Argumentácia súdu prvej inštancie ohľadom plnenia dlhu aj predtým, než nastane jeho splatnosť, nie je prekvapivá a vychádza z okolnosti, že je zjavné, že pred splatnosťou dlhu žalovaný 2 na úhradu pôžičky voči žalobcovi, z ktorej sa žalobca domáha plnenia v tomto konaní, neplnil nič. Práve preto sa žalobca plnenia domáha na súde. Zo záverov súdu prvej inštancie nemožno v žiadnom prípade dospieť k tomu, aby bolo porušené právo žalovaného 2 na spravodlivý súdny proces alebo právo na nezaujatého sudcu. Zároveň nie je pravdou, aby žalobca nepoprel skutkové tvrdenie žalovaného 2 o tom, že by mal prevziať všetky celú sumu 70 000,- € od žalovaného 1, ktorú sumu mu zaslal na účet žalobca. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na to, že on o tom nemôže mať presnú vedomosť, pretože nebol účastný dohôd medzi žalovanými 1 a 2 a bolo úlohou súdu vyhodnotiť dôkazy. Odkaz na znenie § 151 odsek 1 CSP je tak neprípustne zjednodušujúci. Práve preto žalobca tvrdí, že otázka, ako si žalovaní medzi sebou podelili sumu 70 000,- € nie je v tomto konaní relevantná. Nič to však nemení na tom, že súd je povinný dôkazy vyhodnocovať jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach a preto súd prvej inštancie veľmi správne dospel k záveru, že prehlásenie žalovaného 2 v konaní je absolútne nedôveryhodné. Toto spôsobil sám žalovaný 2, keď v priebehu konania svoje skutkové tvrdenia menil podľa toho, ako si v danom čase myslel že mu budú vyhovovať a teda postupoval celkom zjavne účelovo bez ohľadu na to, čo bola skutočná pravda. Táto skutočnosť je nespochybniteľná. Z vyjadrenia žalobcu k vyjadreniam žalovaných vyplýva, že samotná skutočnosť, že podľa názoru žalovaného 1 sa v tejto veci jedná o nepravú pasívnu solidaritu ešte neznamená, že sa žalobca nemôže domáhať svojho nároku voči obom žalovaným, a to s tým, že plnením jedného z nich zaniká povinnosť druhého z nich plniť voči žalobcovi. Takýmto plnením jedným zo žalovaných môže vzniknúť nárok medzi žalovanými na zaplatenie regresnej náhrady. Sme ale toho názoru, že pre procesný úspech žalobcu v tomto konaní nie je relevantné, do akej miery sa žalovaný 1 bezdôvodne obohatil, ak žalobca na jeho účet zaslal sumu 70 000,- €. Po úhrade tejto sumy nemal žalobca žiadnu možnosť ovplyvniť ďalšie nakladanie s týmito prostriedkami a objektívne ani nie je v jeho možnostiach vo vzťahu k následnému nakladaniu s poskytnutými peňažnými prostriedkami navrhovať dokazovanie. Je preto zodpovednosťou žalovaného 1, akým spôsobom s prijatými prostriedkami nakladal. Aj v prípade nepravej pasívnej solidarity má veriteľ nárok na domáhanie sa plnenia voči obom dlžníkom, bez ohľadu na to, či aký je právny titul vo vzťahu ku každému z nich. Ani v takom prípade nie je veriteľ odkázaný na to, aby sa rozhodol, voči ktorému z dlžníkov bude svoj nárok uplatňovať. K ďalšiemu vyjadreniu žalovaného 2 žalobca uviedol, že v žiadnom prípade sa nestotožňuje s tvrdením, že žalobca neprodukoval v konaní žiadne dôkazy a tvrdenia za účelom preukázania, za účelom preukázania solidárneho záväzku. Žalobca uplatnil prostriedky procesného útoku voči obom žalovaným, čo podľa jeho názoru potvrdilo aj rozhodnutie odvolacieho súdu. Namieťa tiež tvrdenie, že odvolanie žalobcu je vnútorne rozporné, čo žalovaný 2 odôvodňuje tak, že žalobca podal odvolanie len voči výrokom č. IV (zamietnutie žaloby v prevyšujúcej časti) a V. (výrok o trovách konania voči žalovanému 1) a nie voči výrokom č. II. (o povinnosti žalovaného 1 zaplatiť žalobcovi dlžnú sumu) a č. III. (o povinnosti žalovaného 2 zaplatiť žalobcovi dlžnú sumu). Z podaného odvolania žalobcu je celkom zjavne zrejmé, čoho sa domáha. Strana sporu je oprávnená podať odvolanie len voči takému rozhodnutiu, ktoré je vydané v jeho neprospech (§ 359 CSP). To znamená, že žalobca nebol oprávnený podať odvolanie proti výrokom rozsudku, ktorými boli žalovaní zaviazaní plniť voči žalobcovi, ale naopak bol oprávnený podať odvolanie proti tomu výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, pretože práve tento výrok o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti bol vydaný v neprospech žalobcu. Preto je toho názoru, že neexistuje žiadna vnútorná rozpornosť odvolania žalobcu. K ďalšiemu vyjadreniu žalovaného 2 žalobca uviedol, žalobca je toho názoru, že žalovaný 2 nesprávne interpretuje nárok uplatnený žalobcom. Žalobca sa primárne nedomáha voči žalovanému 2. zaplatenia pôžičky v rozsahu, v akom sa na jeho úkor bezdôvodne neobohatil žalovaný 1 a naopak. Žalobca sa voči obom žalovaným domáha spoločne a nerozdielne vrátenia sumy, ktorú celú poslal na účet žalovaného 1, a to na základe dohody so žalovaným 2, a to s tým, že plnením jedného z nich zaniká v danom rozsahu povinnosť druhého z nich plniť voči žalobcovi. Práve preto, že po úhrade tejto sumy nemal žalobca žiadnu možnosť ovplyvniť ďalšie nakladanie s týmito prostriedkami a

objektívne ani nebolo v jeho možnostiach vo vzťahu k následnému nakladaniu s poskytnutými peňažnými prostriedkami navrhovať dokazovanie. Žalobca trvá na tom, že aj v prípade nepravnej pasívnej solidarity má veriteľ nárok na domáhanie sa plnenia voči obom dlžníkom, bez ohľadu na to, či aký je právny titul vo vzťahu ku každému z nich. Ani v takom prípade nie je veriteľ odkázaný na to, aby sa rozhodol, voči ktorému z dlžníkov bude svoj nárok uplatňovať.

Žalobca namieta, aby podstatou jeho odvolania bolo poukazovanie na historický exkurz do vývoje nemeckého právneho poriadku. Žalobca poukazuje na právnu teóriu, v zmysle ktorej totožnosť právneho základu nie je vhodným kritériom, ktoré by odlišovalo pravú solidaritu od nepravnej. Naopak, nikde v slovenskom právnom poriadku nemá oporu tvrdenie žalovaného 2, že nepravá solidarita má byť aplikovateľná najmä v súvislosti s právom na náhradu škody, o čo sa v prejednávacom prípade nejedná.

17. Ďalšie vyjadrenia sporových strán v písomnom vyhotovení neboli odvolaciemu súdu predložené.

18. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalovaným a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP) Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu je plne dôvodné a odvolanie žalovaných 1/ a 2/ dôvodné nie je.

19. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

20. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s okrem iného namietaným nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

21. K odvolacej námietke, že rozsudok trpí nedostatkom riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia podľa ust. § 365 ods. 1 CSP písm. b), pričom je nedostatočne odôvodnený, nezrozumiteľný a nepreskúmateľný, odvolací súd uvádza, že Civilný sporový poriadok určuje základné obsahové náležitosti a kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozsudku, ktoré sú presne uvedené v ust. § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Z tohto ustanovenia sa dá vyvodiť aj záväzná logická štruktúra odôvodnenia. Po preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom možno konštatovať, že tento súd vydal rozhodnutie, ktoré spĺňa požiadavky na odôvodnenie rozsudku podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie mal odvolací súd za to, že k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu nedošlo. V prvom rade sa súd prvej inštancie riadne zaoberal tým, čoho sa strana žalobcu domáhala, aké skutočnosti tvrdila, a aké dôkazné prostriedky označila, riadne sa zaoberal vyjadreniami žalovanej strany a prostriedkami jej procesnej obrany a taktiež komplexne posúdil čiastkové skutkové tvrdenia strán a tieto aj riadne vyhodnotil. V odôvodnení taktiež uviedol, ktoré z rozhodných skutkových okolností preukázané boli a ktoré nie. Odvolací súd v tomto poukazuje na skutočnosť, že do odôvodnenia súdu prvej inštancie je potrebné zahrnúť iba rozhodné skutkové okolnosti tak, aby rozsudok neobsahoval

nadbytočné informácie. Súd prvej inštancie sa taktiež v odôvodnení zaoberal vyhodnotením dôkaznej situácie a obsahom predmetného rozhodnutia je aj riadne hodnotenie dôkazov, ako aj riadne opísanie úvahy súdu prvej inštancie pri ich hodnotení. Aj táto časť odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie má logickú postupnosť. Taktiež možno konštatovať, že rozhodnutie súdu prvej inštancie má riadne uvedené právne posúdenie veci, pričom pod právnym posúdením sa rozumie činnosť, pri ktorej súd podriaďuje zistený skutkový stav pod príslušnú právnu normu. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie odcitoval právne normy a v ďalšej časti odôvodnenia vysvetlil, ktoré zo skutkových zistení odôvodňujú aplikáciu práve týchto právnych noriem. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd považoval predmetnú odvoláciu námietku za nedôvodnú.

22. K námietke nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP odvolací súd poznamenáva, že medzi zložky práva na spravodlivý proces (right to fair trial) možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu síce predstavuje pochybenie súdu. Avšak o naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) pôjde iba vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP), súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov; nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinností súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivý proces, táto vada zakladá prípustnosť odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Ak je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, lebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov, na základe ktorých súd rozhodol, prichádza do úvahy iba zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 226/03). Právo na spravodlivý proces je porušené aj v takom prípade ak rozhodnutie súdu nie je riadne odôvodnené (viď rozhodnutia NSSR 5Cdo/57/2019, 2Cdo/100/2018, 4Cdo/3/2019, 4Cdo/125/2019, 4Cdo/120/2019, 1Obdo/7/2018 a ÚSSR III ÚS 559/2018, II ÚS 120/2020, I ÚS 235/2020). Táto odvolacia námietka naplnená nebola, keďže po preskúmaní celého konania pred súdom prvej inštancie nebolo odvolacím súdom zistené porušenie žiadneho čiastkového procesného práva odvolateľov, ktoré by odôvodňovalo záver o tom, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé.

23. K námietke inej vady ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP odvolací súd poznamenáva, že tento odvolací dôvod dopadá na také pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod zostávajúce odvolacie dôvody. Takéto pochybenia sa stávajú relevantnými až za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Takouto vadou môže byť napríklad nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť

súdu, vykonanie nezákonne získaného dôkazu bez splnenia predpokladu uvedeného v článku 16 ods. 2 CSP, porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami v zmysle ust. § 193 CSP alebo napríklad posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu v zmysle ust. § 194 ods. 2 CSP, alebo akékoľvek iné pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody a mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Táto odvolacia námietka naplnená nebola, keďže po preskúmaní celého konania pred súdom prvej inštancie nebola odvolacím súdom zistená iná vada v konaní, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pričom túto odvolateľ v podanom odvolaní ani nijako bližšie nekonkretizoval. Zostala teda iba v podobe všeobecne formulovaného odvolacieho dôvodu, ktorý nebolo možné bližšie odvolacím súdom preskúmať.

24. Obiter dictum k tomuto odvolaciemu dôvodu považuje za potrebné odvolací súd uviesť, že zamietnutie doplnenia dokazovania výsluchom svedka A. R., R. A. a A. A. súd prvej inštancie riadne odôvodnil v odstavci č. 101 svojho rozhodnutia, pričom správne aplikoval ustanovenia CSP o povinnosti strany zabezpečiť svedka A. R. v konaní (keď sa ho snažil dodatočne neúspešne zabezpečiť aj sudca súdu prvej inštancie) a pri navrhovaných svedkoch R. A. a A. A. správne aplikoval sudcovskú koncentráciu konania v zmysle ust. § 153 CSP, keď žalovaný v 2. rade tieto návrhy predložil zjavne oneskorene (až dňa 23.06.2022), pričom okolnosti pre oneskorenosť tejto procesnej obrany bližšie neodôvodnil.

25. K námietke nesprávnych skutkových zistení z vykonaných dôkazov podľa ust. § 365 ods. 1 CSP písm. f) odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súd sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. K námietke nesprávneho skutkového zistenia z vykonaných dôkazov odvolací súd taktiež uvádza, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP. Voľné hodnotenie dôkazov súdom prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Táto odvolacia námietka voči odvolaniu podanom žalovaným v 1. a 2. rade však naplnená nebola, keďže súd prvej inštancie listinné dôkazy nachádzajúce sa v spise vyhodnotil správne a z odôvodnenia samotného rozsudku sa nejaví žiadne porušenie pravidiel formálnej logiky.

26. K námietke nesprávneho právneho posúdenia podľa ust. § 365 ods. 1 CSP písm. h) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie mal odvolací súd za to, že k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu uvedeného zo strany žalovaných v 1. a 2. rade nedošlo. Vo vzťahu k aplikácii práva všeobecnými súdmi má odvolací súd za to, že výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov (v danom prípade súd prvej inštancie) musí byť preto v súlade s účelom

základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení právnych noriem, tak ako ich v odôvodnení svojho rozhodnutia vo vzťahu k žalovaným uviedol súd prvej inštancie, neobmedzil toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012). Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie mal odvolací súd zároveň za to, že k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu uvedeného stranou žalobcu došlo z dôvodov nižšie uvedených, týkajúcich sa nesprávnej aplikácie práva vo vzťahu k posúdeniu inštitútu nepravej solidarity.

27. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v danom prípade zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu tak, aby bolo možné súdenú vec riadne právne posúdiť. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie opísané v bodoch 12 až 52 odôvodnenia napadnutého rozsudku zodpovedajú medzi stranami v zásade sporným a nesporným skutočnostiam, a preto niet žiadnych prekážok k tomu, aby v ďalšom odvolacom konaní nemohli byť prevzaté za podklad pre rozhodnutie o podanom odvolaní. Odvolací súd ohľadne skutkových zistení súdu prvej inštancie vyplývajúcich z napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na tieto zistenia poukazuje.

28. Okrem vyššie uvedeného tak je potrebné konštatovať, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k čiastočnému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci ohľadne nepravej solidarity, ktorému sa odvolací súd bude venovať v časti odôvodnenia svojho rozhodnutia zaoberajúcom sa odvolacími námietkami žalobcu v kontexte vyjadrení žalovaných 1/ a 2/ k žalobcom podanému odvolaniu.

29. K odvolacej námietke žalobcu, že preukázané skutkové okolnosti prípadu ako aj právne posúdenie veci odobruje aplikáciu nepravej pasívnej solidarity, okrem iného ju podporuje aj samotná skutočnosť, že žalovaný 1/ a 2/ si so žalobcom zaslaných finančných prostriedkov medzi sebou čiastočne plnili, a to čo do dispozície peňažných prostriedkov žalobcu v sume 13 000 eur, ktorá skutočnosť bola preukázaná aj výpismi z bankových účtov odvolací súd uvádza, že predmetná odvolacia námietka žalobcu je dôvodná.

30. Ak veriteľ totiž podáva žalobu z dôvodu, že prevod finančných prostriedkov veriteľa na účet tretej osoby bol vykonaný omylom (v konaní preukázaná mylná domnienka žalobcu vyvolaná úmyselným konaním žalovaného v 2. rade) vznikajú žalobcovi/veriteľovi dva hmotnoprávne tituly na vrátenie takto prevedenej finančnej sumy. Žalobcovi tak vzniká titul na vrátenie bezdôvodného obohatenia a zároveň titul na vrátenie pôžičky, keďže došlo k prevodu finančných prostriedkov na účet tretej osoby a zároveň existuje platná zmluva o pôžičke medzi veriteľom a dlžníkom a záväzok dlžníka trvá. Dlžník je zaviazaný vrátiť pôžičku, hoci veriteľ sa rozhodol spolu s ním zažalovať aj tretiu osobu, na ktorej účet finančné prostriedky boli prevedené. Žalobca tak mohol v posudzovanom prípade uplatniť súbeh svojich nárokov, keď ako veriteľ mal súbeh nároku vyplývajúci z kontraktuálneho nároku voči dlžníkovi na základe zmluvy o pôžičke a zároveň na základe kvazikontraktuálneho nároku voči tretej osobe na základe bezdôvodného obohatenia. Súdna prax tak pripúšťa, aby došlo k zaviazaniu tretej osoby k vráteniu zadržanej časti a zároveň dlžníka k vráteniu pôžičky veriteľovi, nakoľko zmluvný vzťah o pôžičke je primárnym titulom a nezmluvný vzťah vyplývajúci z bezdôvodného obohatenia je sekundárnym právnym titulom. V posudzovanom prípade sa jedná o situáciu, ktorá sa v súdnej praxi rieši prostredníctvom inštitútu tzv. nepravej (falošnej) solidarity. Pravá solidarita (spoločne a nerozdielne) vzniká, ak je to ustanovené zákonom, dohodou účastníkov alebo rozhodnutím súdu na základe zákona alebo dohody alebo ak to vyplýva z povahy plnenia. Nepravá solidarita nastáva v prípadoch, keď viacerí dlžníci zodpovedajú jednému veriteľovi za to isté plnenie, ale z rôznych právnych dôvodov. V posudzovanom prípade tak žalovaný 1/ je zaviazaný na plnenie z titulu bezdôvodného obohatenia a žalovaný 2/ je zaviazaný na plnenie z titulu zmluvy o pôžičke, avšak podstatná je tá skutočnosť, že tomu tak je na základe tohto istého plnenia. Plnenie je tak identické a jedná sa o rovnakú peňažnú sumu, ktorá bola žalobcom ako veriteľom prevedená. Aj napriek tomu, že právne dôvody (kauzy) sú rôzne (jeden je zmluvný a druhý mimozmluvný), ak je súdom určené, že peňažné plnenie, ktoré má získať žalobca je plne identické a sleduje uspokojenie tej istej pohľadávky žalobcu, súd môže takýchto dvoch žalovaných zaviazat' na plnenie spoločne a nerozdielne (solidárne), hoci ide len o tzv. nepravú solidaritu. Zaviazat' žalovaných na plnenie spoločne a nerozdielne možno aj na základe toho, že žalobca má právo na len jedno plnenie teda jednu peňažnú sumu. Ak by súd nezaviazal dlžníkov solidárne mohol by si žalobca nárokovať plnenie dvakrát. Raz od jedného z bezdôvodného obohatenia a raz od druhého z pôžičky,

čo by viedlo k jeho neoprávnenému obohateniu. Solidarita v tomto prípade slúži na zabezpečenie, že žalobca dostane len to čo mu patrí. Dôležité je, že táto nepravá solidarita funguje len vo vzťahu k žalobcovi teda k veriteľovi, vo vzťahu medzi žalovanými teda dlžníkmi, títo nemajú automatické rovnaké podiely na dlhu ako pri pravej solidarite a musia si vysporiadať vnútorné vzťahy na základe svojich skutočných právnych dôvodov. Z vyššie uvedených dôvodov tak odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie čo do obsahu z toho pohľadu, že zaviazal žalovaných 1/ a 2/ na žalobcom požadované plnenie spoločne a nerozdielne.

31. K odvolaniu žalovaného 1/ odvolací súd konštatuje, že tento okrem iného v zásade podal tri relevantné odvolacie námietky. Prvou bola skutočnosť, že za plnenie druhej strane možno považovať pri pôžičke aj plnenie na účet tretej osoby a jedná sa o dohodnuté platobné miesto, druhá odvolacia námietka spočívala v skutočnosti, že potvrdenie predložené súdu prvej inštancie bolo posúdené ako nevierohodné a takéto vyhodnotenie dôkazu žalovaný 1/ považuje za prekvapujúce a tretím odvolacím podstatným dôvodom bola skutočnosť, že sa nejednalo medzi žalobcom a žalovaným 2/ o pôžičku, ale o zmluvu o združení v zmysle ustanovenia § 829 až 841 OZ.

32. K prvému odvolaciemu dôvodu keď žalovaný 1/ poukazoval na judikatúru, táto je podľa názoru odvolacieho súdu neaplikovateľná, a to z dôvodu, že v posudzovanom prípade sa nemohlo jednáť o dohodnuté platobné miesto, keďže žalovaný 2/ žalobcu uviedol do omylu, keď mu oznámil číslo účtu žalovaného 1/ bez toho, aby uviedol, že sa nejedná o jeho účet. Túto skutočnosť preukazuje aj žiadosť žalobcu príslušnej banke, aby oznámila meno tretej osoby kam boli zasielané finančné prostriedky, ktoré chcel žalobca zaslať v prospech žalovaného 2/. Z tohto dôvodu žalovaným 1/ citovaná judikatúra, že žalovaný 1/ predstavoval iba platobné miesto, a tak nie je pasívne vecne legitimovanou osobou nie je aplikovateľná a žalovaného 1/ súd prvej inštancie správne procesne kvalifikoval ako osobu, ktorá je pasívne vecne legitimovaná hmotnoprávnym titulom vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného 1/. Zo žalovaným 1/ predkladaných judikátov, ani z odkazu na Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 07.05.1999, sp. zn. 3Obo/399/98, Zb. NS vydanie 5, ročník 1999, str. 49 pod č. 102/1999 tak nemožno prijať právny záver, že by žalovaný v 1. rade nebol v tomto konaní pasívne legitimovaný.

33. K druhému odvolaciemu dôvodu žalovaného 1/, že predkladané potvrdenie o odovzdaní všetkých finančných prostriedkov zo strany žalovaného 1/ žalovanému 2/, bolo posúdené ako nevierohodný a účelový dôkaz neoprávnene a takéto posúdenie súdu prvej inštancie je prekvapujúce odvolací súd uvádza, že aj keď žalovaní prednesú zhodné a čestné prehlásenie, ktorého existenciu aj pred súdom potvrdia vo svojich výpovediach, existujú spôsoby ako toto tvrdenie a hodnotiaci záver o nespornej skutočnosti napadnúť. V prvom rade je potrebné napádať tvrdenie kvalifikovaným spôsobom a žalobca musí tvrdenie žalovaných výslovne poprieť a uviesť vlastné tvrdenia o skutočnom stave vecí, ktoré sú s tvrdením žalovaných v rozpore, čo žalobca v konaní vykonal. Zároveň žalobca môže navrhovať dôkazy na preukázanie opaku. Problém v posudzovanom prípade je, že tieto žalobca nevie priamo vyvrátiť v podobe chýbajúcej priamej negácie (napríklad svedok, ktorý bol pri odovzdávaní financií), táto však z zásady nie je fatálna. Žalobca môže navrhovať nepriame dôkazy tzv. „indície“, ktoré spochybnia vierohodnosť alebo existenciu takéhoto odovzdania finančných prostriedkov. Môže sa jednáť o načasovanie a účel, teda spochybniť logickosť a ekonomickú zmyslupnosť celej transakcie vzhľadom na ostatné okolnosti sporu a rovnako môže uvádzať aj neexistenciu dokumentácie teda poukázať na to, že pri tak významnej transakcii neexistuje žiadny iný písomný dôkaz, potvrdenie, bankový prevod, záznam a „prehlásenie“ je tak len účelové. Aj keď ustanovenie § 151 CSP kladie veľkú váhu na popretie druhej strany, súdna prax berie ohľad na dôkaznú núdzu žalobcu v situáciách, kedy ide o interné záležitosti dvoch žalovaných o ktorých žalobca nemôže mať objektívne žiadne poznatky. Súd v takom prípade nemá mechanicky prijať tvrdenie žalovaných len preto, že žalobca pri odovzdávaní peňazí nebol. Súd prvej inštancie tak musel zobrať predmetnú okolnosť do úvahy a vykonať voľné hodnotenie dôkazov na zameranie sa na skutočnosť, že zhodné vyhlásenie žalovaných vzhľadom na ich priamy záujem na výsledku sporu nemôže byť automaticky považované za pravdivé a musí byť súdom hodnotené najmä spolu s ostatnými indíciami alebo dôkazmi, ktoré vyplynuli z dokazovania v prebiehajúcom spore. Okrem argumentácie súdu prvej inštancie pri vyhodnocovaní tohto dôkazu s ktorou sa odvolací súd stotožňuje, je z pohľadu odvolacieho súdu potrebné poukázať na to, že predmetné „potvrdenie“ vystavené žalovaným v 2. rade spochybňuje skutočnosti, ktoré vyplynuli z celého priebehu konania, keď žalovaný 1/ nikdy nevysvetlil prečo reálne z účtu žalovaného 1/ voči účtu žalovaného 2/ presúval iba finančnú transakciu vo výške 13 000 eur a zostávajúce transakcie vyberal zo svojho účtu v hotovosti,

respektíve ich dokonca opätovne presúval na ďalšie svoje účty až následne sa ich rozhodol údajne odovzdať žalovanému 2/ v hotovosti. Logický dôvod ani špecifickosti tohto svojho konania žalovaný 1/ nikdy pred súdom prvej inštancie neobjasnil. Rovnako tak predmetné „potvrdenie“ vystavené žalovaným v 2. rade spochybňujú aj skutočnosti, ktoré vyplynuli z celého priebehu konania, keď žalovaný v 2. rade v konaní pred súdom prezentoval viacero verzií skutkového deja, čím výrazne naštřbil dôveryhodnosť viacerých svojich tvrdení, okrem iného aj obsah samotného „potvrdenia“. Prvotne skutkovo tvrdil, že žalobca mu iba vracal pôžičku, ktorú mu predtým mal žalovaný v 2. rade poskytnúť. Neskôr uvádzal, že mu žalobca tieto peniaze poslal preto, aby ich nemohol niekto iný z účtu vybrať, aby sa tak neprejavilo podozrenie na podvodoch s DPH. Nakoniec potvrdil existenciu svojho dlhu a u uvádzal, že dlh už zaplatil, vzhľadom na všetky platby, ktoré sa realizovali medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade. Preto súd prvej inštancie pri voľnom hodnotení dôkazov správne dospel k záveru, že „prehlásenie“ žalovaného v 2. rade v konaní nie je v kontexte iných predložených dôkazov a skutkových tvrdení dostatočne dôveryhodné tak z pohľadu žalovaného 1. rade ako aj z pohľadu žalovaného v 2. rade. Žalovaný v 1. rade logicky neobjasnil príčiny odlišného spôsobu a načasovania platobných transakcií a zároveň žalovaný v 2. rade počas prebiehajúceho súdneho konania svoje skutkové tvrdenia neustále menil podľa toho, ako si v danom čase myslel že mu budú vyhovovať a teda pri uvádzaní skutkových tvrdení postupoval zjavne účelovo. Zároveň je nevyhnutné dodať, že táto argumentácia odvolacieho súdu k druhej odvolacej námietke je „okrajová“ s ohľadom na predchádzajúce právne závery odvolacieho súdu týkajúce sa existencie vzniku nepravej solidarity a hmotnoprávnym dôvodom na zaviazanie žalovaných 1/ a 2/ plniť spoločne a nerozdielne. Na základe predmetnej argumentácie odvolacieho súdu nebolo podstatné akým spôsobom sa medzi sebou žalovaní 1/ a 2/ údajne snažili vysporiadať s ohľadom na skutočnosť, že žalobca bol oprávnený vzhľadom na skutkovú situáciu posudzovanej veci uplatniť si v tejto žalobe súbeh oboch hmotnoprávných nárokov voči žalovaným 1/ a 2/ rade (pôžička a bezdôvodné obohatenie) a žiadať ich solidárne zaviazanie na vrátenie prevedenej finančnej sumy vo výške 70 000 eur s príslušenstvom.

34. K tretiemu odvolaciemu dôvodu žalovaného 1/, že sa medzi žalobcom a žalovaným 2/ nejednalo o pôžičku, ale zmluvu o združení podľa § 829 až § 841 OZ odvolací súd uvádza, že tento nie je dôvodný, keďže vykonané dokazovanie pred súdom prvej inštancie svedčilo iba o zapožičiavaní peňazí. Pred súdom prvej inštancie sa k finančným transakciám zároveň nepreukázalo reťazenie deja s ďalšími osobami pri údajných kúpach nehnuteľností, čím v konaní nebol preukázaný vznik zdruzenia v zmysle ust. § 829 až § 841 OZ .

35. K odvolaniu žalovaného 2/ odvolací súd uvádza, že v tomto okrem iného podal dve relevantné odvolacie námietky. Prvá odvolacia námietka žalovaného 2/ spočívala v skutočnosti, že z Občianskeho zákonníka nevyplýva zákaz dlžníka plniť dlh predtým ako sa stal splatným podľa ustanovenia § 563 OZ. Druhá odvolacia námietka spočívala podobne ako u žalovaného 1/ v tvrdení, že predkladané potvrdenie o odovzdaní všetkých finančných prostriedkov zo strany žalovaného 1/ žalovanému 2/, bolo posúdené súdom ako nevierohodný a účelový dôkaz neoprávnene a takéto posúdenie súdu prvej inštancie je prekvapujúce. Predmetný dôkaz súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil ako nevierohodný z dôvodu, že žalobca ho nepoprel a malo sa jednať o nespornú skutočnosť.

36. K prvému odvolaciemu dôvodu žalovaného 2/ odvolací súd uvádza nasledovné. Právny záver súdu prvej inštancie v odstavci 91 ,92, 93, 94 a 94 je správny v tom ohľade, že za prvú preukázateľnú výzvu žalobcu adresovanú žalovanému 2/ súd prvej inštancie považoval v predmetnej veci vydaný platobný rozkaz, ktorý bol doručený žalovanému 2/ dňa 05.12.2018. Žalovaný 2/ tak bol povinný plniť žalobcovi až nasledujúci deň teda dňa 06.12.2018. Týmto dátumom teda nastala aj splatnosť žalovanej sumy vo výške 70 000 eur s príslušenstvom. Žalovaný 2/ síce tvrdil, že k vráteniu pôžičky žalobcovi došlo platbami z 02.09.2017 v sume 25 000 eur, 18.09.2017 v sume 30 000 eur, 17.10.2017 v sume 2000 eur, 20.10.2017 v sume 10 000 eur a dňa 20.10.2017 v sume 20 000 eur, avšak je potrebné konštatovať, že predmetné úhrady boli vykonané pred dňom 06.12.2018 teda pred splatnosťou žalovanej sumy vo výške 70 000 eur s príslušenstvom. Možno tak uzatvoriť z pohľadu odvolacieho súdu, že v čase týchto žalovaným 2/ preukazovaných úhrad nebola uplatnená pohľadávka žalobcu 70 000 eur s príslušenstvom splatná a zároveň ešte neboli splatné ani iné (zostávajúce) pohľadávky žalobcu voči žalovanému, ktorých existencia bola preukazovaná v tomto konaní za účelom preukázania tvrdenia žalovaného 2/, že predmetné úhrady neboli vykonané na predchádzajúce pôžičky, ale na pôžičku v sume 70 000 eur, ktorá je predmetom tohto konania. Takúto situáciu už niekoľkokrát riešila súdna prax z toho pohľadu, že ak existuje viacero nesplatených dlhov a dlžník plnil veriteľovi, pričom neuviedol, na ktorý dlh veriteľovi

plní dochádza k započítaniu na „najstarší dlh“, pričom kritériom je dátum jeho vzniku. K uvedenému odvolací súd poukazuje okrem iných rozhodnutí aj na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 17Co/113/2023 ako aj české rozhodnutie Krajského súdu v Brne sp.zn. 16Co/579/1987. V takom prípade sa teda neuplatní zásada priority na ktorú poukazuje odvolateľ, táto sa používa iba v tom prípade, ak sú všetky tieto dlhy už splatné. Uvedená hmotnoprávna skutočnosť je vyplnená súdnymi rozhodnutiami z dôvodu, že sa jedná o vzniknutú medzeru v slovenskej právnej úprave, pričom táto skutočnosť bola pôvodne upravená v ust. § 73 Občianskeho zákonníka, ktorý bol v tejto časti neskôr zrušený. V posudzovaní tejto veci čo do hmotnoprávnej stránky je tak potrebné vychádzať z judikatúry súdov a právnej vedy. Možno teda konštatovať, že ak všetky pohľadávky medzi žalobcom a žalovaným neboli v čase vykonaných plnení žalovaného 2/ ešte splatné, a to ani pohľadávka, ktorá je predmetom tohto konania vo výške 70 000 eur, potom platby zo strany žalovaného 2/, ktoré boli v konaní preukázané sa započítavali na najstaršie dlhy podľa ich vzniku, nie na sumu 70 000 eur, ktorá je predmetom tohto konania a ktorej právny dôvod vzniku možno voči zostávajúcim pohľadávkam uvádzaným odvolateľom hodnotiť ako „novší“.

37. K druhému odvolaciemu dôvodu žalovaného 2/, ktorý sa zhoduje s druhou odvolacou námietkou žalovaného 1/ odvolací súd uvádza nasledovné. V prvom rade, uvedenú skutočnosť zodpovedal podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie dostatočne a správne v jeho argumentácii uvedenej pod bodom 86 rozhodnutia. V druhom rade odvolací súd dáva, že aj keď ustanovenie § 151 CSP kladie veľkú váhu na popretie druhej strany, súdna prax berie ohľad na dôkaznú núdzu žalobcu v situáciách, kedy ide o interné záležitosti dvoch žalovaných o ktorých žalobca nemôže mať objektívne žiadne poznatky. Súd v takom prípade nemá mechanicky prijať tvrdenie žalovaných len preto, že žalobca pri odovzdávaní peňazí nebol. Súd prvej inštancie tak musel zobrať predmetnú okolnosť do úvahy a vykonať voľné hodnotenie dôkazov na zameranie sa na skutočnosť, že zhodné vyhlásenie žalovaných vzhľadom na ich priamy záujem na výsledku sporu nemôže byť automaticky považované za pravdivé a musí byť súdom hodnotené najmä spolu s ostatnými indíciami alebo dôkazmi, ktoré vyplynuli z dokazovania v prebiehajúcom spore. Okrem argumentácie súdu prvej inštancie pri vyhodnocovaní tohto dôkazu s ktorou sa odvolací súd stotožňuje, je z pohľadu odvolacieho súdu potrebné poukázať na to, že predmetné „potvrdenie“ vystavené žalovaným v 2. rade spochybňuje skutočnosti, ktoré vyplynuli z celého priebehu konania, keď žalovaný 1/ nikdy nevysvetlil prečo reálne z účtu žalovaného 1/ voči účtu žalovaného 2/ presúval iba finančnú transakciu vo výške 13 000 eur a zostávajúce transakcie vyberal zo svojho účtu v hotovosti, respektíve ich dokonca opätovne presúval na ďalšie svoje účty až následne sa ich rozhodol údajne odovzdať žalovanému 2/ v hotovosti. Logický dôvod ani špecifickosti tohto svojho konania žalovaný 1/ nikdy pred súdom prvej inštancie neobjasnil. Rovnako tak predmetné „potvrdenie“ vystavené žalovaným v 2. rade spochybňuje aj skutočnosti, ktoré vyplynuli z celého priebehu konania, keď žalovaný v 2. rade v konaní pred súdom prezentoval viacero verzií skutkového deja, čím výrazne naštřbil dôveryhodnosť viacerých svojich tvrdení, okrem iného aj obsah samotného „potvrdenia“. Prvotne skutkovo tvrdil, že žalobca mu iba vracal pôžičku, ktorú mu predtým mal žalovaný v 2. rade poskytnúť. Neskôr uvádzal, že mu žalobca tieto peniaze poslal preto, aby ich nemohol niekto iný z účtu vybrať, aby sa tak neprejavilo podozrenie na podvodoch s DPH. Nakoniec potvrdil existenciu svojho dlhu a u uvádzal, že dlh už zaplatil, vzhľadom na všetky platby, ktoré sa realizovali medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade. Preto súd prvej inštancie pri voľnom hodnotení dôkazov správne dospel k záveru, že „prehlásenie“ žalovaného v 2. rade v konaní nie je v kontexte iných predložených dôkazov a skutkových tvrdení dostatočne dôveryhodné tak z pohľadu žalovaného 1. rade ako aj z pohľadu žalovaného v 2. rade. Žalovaný v 1. rade logicky neobjasnil príčiny odlišného spôsobu a načasovania platobných transakcií a zároveň žalovaný v 2. rade počas prebiehajúceho súdneho konania svoje skutkové tvrdenia neustále menil podľa toho, ako si v danom čase myslel že mu budú vyhovovať a teda pri uvádzaní skutkových tvrdení postupoval zjavne účelovo. Zároveň je nevyhnutné dodať, že táto argumentácia odvolacieho súdu k druhej odvolacej námietke je „okrajová“ s ohľadom na predchádzajúce právne závery odvolacieho súdu týkajúce sa existencie vzniku nepravej solidarity a hmotnoprávnym dôvodom na zviazanie žalovaných 1/ a 2/ plniť spoločne a nerozdielne. Na základe predmetnej argumentácie odvolacieho súdu nebolo podstatné akým spôsobom sa medzi sebou žalovaní 1/ a 2/ údajne snažili vysporiadať s ohľadom na skutočnosť, že žalobca bol oprávnený vzhľadom na skutkovú situáciu posudzovanej veci uplatniť si v tejto žalobe súbeh oboch hmotnoprávných nárokov voči žalovaným 1/ a 2/ rade (pôžička a bezdôvodné obohatenie) a žiadať ich solidárne zviazanie na vrátenie prevedenej finančnej sumy vo výške 70 000 eur s príslušenstvom. K skutočnosti, že je potrebné zviazať žalovaných 1/ a 2/ na plnenie žalobcovi spoločne a nerozdielne výrazným spôsobom prispieva tá skutočnosť, že v konaní

bolo bezpochyby preukázané, že žalovaní 1/ a 2/ si medzi sebou čiastočne plnili, a to sumu 13 000 eur, ktorá bola preukázaná výpismi z bankových účtov pri realizácii platieb medzi žalovaným 1/ a 2/.

38. K tvrdeniu žalovaných, že odvolanie žalobcu je rozporné z dôvodu, že nenapadol žalobca výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie I. a III. a zároveň žiada zaviazanie žalovaných na splnenie dlhu spoločne a nerozdielne odvolací súd uvádza, že žalobca napadol výrok IV., ktorý pokiaľ bol žalobcom napadnutý, bola napadnutá aj zamietavá časť žalobného nároku v žalobcom požadovanej časti plniť mu zo strany žalovaných spoločne a nerozdielne. Žalobca tak nebol povinný úspešne napádať výrok II. a III. Z jeho strany postačovalo podať odvolanie k súdom zamietnutej žalobnej žiadosti a to solidárnej povinnosti k záväzku žalovaných 1/ a 2/ výrokom IV. výrokovej časti.

39. Výrok I. nebol podanými odvolaniami napadnutý a nadobudol právoplatnosť. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd všetky vyššie uvedené odvolacie námietky žalovaného v 1. rade a 2. rade považoval v celom rozsahu za nedôvodné. Odvolaciu námietku žalobcu k povinnosti zaviazat' oboch žalovaných na uhradenie dlhu žalobcovi spoločne a nerozdielne považoval odvolací súd za dôvodnú. S ohľadom na tieto vyhodnotenia dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné zmeniť v napadnutých výrokoch II. a III. tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia. Zároveň s ohľadom na obsah podaného odvolania zo strany žalobcu a uvedené právne závery, potvrdil odvolací súd rozsudok v prevyšujúcej zamietavej časti čo do výroku IV.

40. Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatuje, že po vykonaní odvolacieho prieskumu v medziach podaných odvolaní a zistil naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. h/ CSP t.j., že prejednávany prípad bol súdom prvej inštancie iba čiastočne nesprávne právne posúdený, z dôvodu ktorého súd vo veci čiastočne nesprávne rozhodol čo do spôsobu povinnosti úhrady žalovanej sumy. Odvolacie dôvody uvedené žalobcom v podanom odvolaní zodpovedajúce ustanoveniu § 365 ods. 1 písm. h/ CSP tak možno považovať vo veci za naplnené. Preto odvolací súd postupom v zmysle ustanovenia § 388 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, ak je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

41. Pojednávanie v odvolacom konaní nepovažoval odvolací súd za potrebné nariadiť z dôvodu, že pri právnom posúdení sporovej veci plne vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorý mal za v úplnosti a správne zistený.

42. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd SR vyslovil, že: "súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu". (porovnaj IV. ÚS 115/03). S poukazom na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ostatným dôvodom uvedených v podaných odvolaniach, nakoľko tieto sú pre rozhodnutie v merite veci bez významu.

43. S ohľadom na zmenu napádaného rozsudku súdu prvej inštancie bol odvolací súd v zmysle ustanovenia § 396 ods. 2 CSP povinný rozhodnúť aj o náhrade trov konania na súde prvej inštancie a súčasne aj o trovách odvolacieho konania. Pre rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania považoval odvolací súd za aplikovateľný § 255 ods. 1 a 2 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Keďže v konečnom dôsledku spornej veci žalujúca strana bola v súdnom konaní napokon v plnom rozsahu úspešná a neúspešnou bola strana žalovaná v 1. a 2. rade, odvolací súd súvisiacim výrokom priznal žalobcovi voči žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu všetkých trov konania t.j. ako konania prvoinstančného tak aj konania odvolacieho, a to v plnom rozsahu 100 % s tým, že o ich

výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

44. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).